

Lauksis

1974

16

SATIRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZHĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ

Nr

— Nu zaķi, pagaidi tikail...

© VINDREĒS

KONTAKTS

Jaunāko klašu skolēniem izgatavotajās mēbelēs vidējās un pat augstākās skolas beigušī pilsoņi nejutās diez cik ērti. Varbūt daļēji tāpēc divdesmit septiņas mammas un četri pa-pi grozījās solos tikpat nemierīgi, kā to parasti mēdza darīt viņu atvases.

— Dārgie vecāki, — saskaitījusi klātesošos, audzinātāja bažīgi ierunājās, — pēdējā laikā mani kolēģi arvien biežāk sūdzas, ka viņiem vairs neesot kontakta ar klasi. Bērni kļu-vuši neuzmanīgi, neklusās paskaid-rojumus, stundās nodarbojas ar bla-kuslietām...

— Kā tad! — impulsīvi iesaucās Juriša mamma. — Arī mēs ar vīru ne-tiekam gudri. Agrāk mūsu puisiņiis rē-kināšanās vienmēr dabūja piecniekus. Bet tagad trijniekus vien...

— Jā, jā, — skolotāja pālocīja galvu. — Jūritim pēkšņi zudusi jeb-kāda interese par matemātiku. Ar ko gan tas būtu izskaidrojams?

Juriša mamma sarauca pieri, taču atcerējusies, ka tas paātrina krunku veidošanos, tūdaj pasmaidīja un gra-ciozi iepleta rokas.

— Nezinu, — Māra tālītis paraus-tīja plecus, — kādi cēloņi izraisījuši tādu pārvērtību. Bet fakts paliek fakts. Vēl nesen manējais sacerēju-mus rakstīja bez grūtībām. Toties ta-gad...

Skolotāja nopūtās.

— Jums taisnība. Māris kļuvis pa-viršs. Acmredzot vajadzēs viņam stingrāk pievilkt grozus.

— Lūdzu piedodiet, — iečivinājās izteikti sievišķīga būtnē. — Es, pro-tams, neesmu pedagoģe, tomēr man liekas, — viņa samīnstinājās un maz-liet pietvika, — ka jūs pārāk daudz prasāt no bērniem. Mana Elita, pie-mēram, vēl pavisam maziņa. Esmu pārliecināta, ka viņus vecumā rotājas ar lēlēm ir daudz piemērotākas nekā...

— Bez šaubām! — paklanīties Eli-tas māmiņai, noducināja elegants vī-rietis ar tikko iezīmējušos dubultzo-du. — Es jūs pilnīgi saprotu. Mūs-dienu bērniem liešām dažkārt rodas pāragra interese par seksu. Bet ar šo problēmu viegli fikt galā Beigu beigās — kas tādām knauķim ir jā-zina? Pietiek ar stārķi vai jaunākajā gadījumā — ar kāpostiem! Es sa-vam Arnim šīs gudrības iekalu. Un nu, jā, saka — paldies dievam, puika vairs neuzbāžas ar nevajadzīgiem jau-tājumiem.

— Mājā, — audzinātāja ne visai droši piebilda. — Tik maziem bēr-niem laikam gan būtu pāragri dot iz-smeljošākus paskaidrojumus...

— Piedodiet, — vēl vairāk pietvī-kusi, nočivināja Elitas māmiņa. — Jūs esat mani pārpratuši. Es gribēju teikt, ka jaunās mācību programmas mūsu mazuliem izvirza nesamērīgi augstas prasības...

Tai pašā laikā blakusklase pagari-nātās dienas grupā par līdzīgām problēmām debatēja tie, kam bija vel-tīta nupat attēlotā sapulce. Klases vidū stāvēja puisēns ar platu pieri, strūps degunteli un šķelmīgām acīm.

— Veci, — viņš brēca. — Man tā elārmānā māte ne ir līdz kaklam! Vai kādān vēlā domā, ka esam vēl

bēbīši? Uzdevumi, ko mēs risinām klasē, ir pa spēkam pat bērndārznie-kiem...

— Pareizi, Jūrkat Pareizil — viņu atbalstīja no visām pusēm. — Laiks ķerties pie funkcijām, augstāko pa-kāpju vienādojumiem...

— Ha, — puisēlis, nīcīgi atmetis ar roku, turpināja. — Šim gudrībām esmu jau izurbies cauri. Pēc bračkas mācību grāmatām. Bet tālāk, godcēn, tur ir ko palauzīt galvu...

— Stop! Stop! Piebremzē, kolē-ģil! — Pēkšņi iebazūnējās padrukns zenķis, sakārtoja brilles un uzrāpās uz blakussola.

— Cstl — klase brīdinoši iešņācās.

— Cstl Lai runā Māris!

— Jūrit taisnība, — zenķis pakla-nījās uz iepriekšējā runātāja pusi, — un, ja es viņu palūdzu maz-liet piebremzēt savu daiļrunu, tad ti-kai tāpēc, ka man šīs tas vēl pie-bilstams. Nemsim valodas mācību. Lūk, nupat Juriš lietoja vārdus «ma-tene», «godcēn». Ja viņam būtu kaut niecīgs priekšstats par stilistiku, viņš nemūžam to nedarītu. Bet stilistiku mums neviens nemāca. Man pašam stilistika un literatūras teorija ļoti po-tīk. Esmu ar tām iepazīnis, rakņāda-mies pa tēva bibliotēku. Bet skolotāji un vecāki...

— Pagaidi, Māril! — iečivinājās bi-žaina meitenīte un, pasniegusi druk-najam puisēlim roku, kā taurenītis uzlidoja uz sola.

— Nu, Elitiņ! Drošākl! — meitenīti uzmundrināja klases biedri.

— Es domāju tā, — viņa mazliet pietvīkusi sacīja, — programma mums ir pārāk vienkārša. Mēs pārāk lēni ejam uz priekšu, tāpēc mācīties mums nav interesanti. Es, piemēram, lab-prāt skatos televizorā pieaugušo fil-mas. Bet pieaugušie ir pārliecināti, ka mēs visi esam muļķīši. Tāpēc, kad māmiņa pārnāk no darba, es cenšos rotāties ar lēlēm. Lai viņu lieki ne-uztrauktu...

— Ko nu par tādiem dvēseles smalkumiem! — iesaucās draisks sār-tvaidzis un ar atspertīgu lēdenu no-stājās Elitai blakus.

Vienu brīdi abi lielējās par pro-cedūras jautājumiem. Beidzot Elita piekāpās.

— Vārds Arnim! — viņa paziņoja, nokāpdama no improvizētās tribīnes.

— Jūs te runājat par visādām augstām lietām, — Arnis atmēla ar roku, — bet kāda jēga to darīt, ja mūsu vecie nesaprot pašu vienkārša-ko. Fāteris, piemēram, vēl pavisam nesen centās man iestāstīt pasaciņu par stārķi...

Klasē nogranda smiekli.

— Ko man bija darīt? — Arnis jautāja. — Neiešu taču miesīgo fāteri apgaismot! Lai paliek nezinā...

Zēni un meitenes beidza smieties tikai tad, kad atvērās klases durvis un ienāca viņu audzinātāja.

... Pēc brīža tēvi un dēli, mātes un meitas roku rokā devās uz mā-jām. Skanēja bargi vārdi un gudras pamācības. Un par atbildi — «tēti, es vairs tā nedarīšu, būšu labs...». Vai «māmiņ, lūdzu piedod, es noteikti labošos».

Bet ko īsti šajā brīdī domāja tēvi un dēli, mātes un meitas — to mēs, diemžēl, varam tikai minēt.

A. LIDUMS

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Vai tiesa, ka rokas pulkstenis «Luč» ir pārmērīgi ļūlīgs un nestabils?

ATBILDE. To ogrēnīteļi Vairai Gulai pūlas iestāstīt Rīgas 23. pulk-steņa darbnīcas meistari.

— Ja jums uz rokas ir pulkstenis, centieties visu laiku atrasties absolūtā miera stāvoklī. Sēžot teātri vai koncertā, nekādā gadījumā nesadomājiet aplaudēt, tad mēs pulksteni nevarēsim salabot, — saka šie gudrinieki.

JAUTĀJUMS. Vai pilsoņi Rudaka, kas dzīvo Rīgā, Atlantijas leņā 71-4, kādam stāsta, ka viņas dzīvoklī darbojas īpatnēja strūklaka?

ATBILDE. Jā, viņa to ļoti neatlaidīgi stāsta mājas īpašniekiem, zvej-nieku kolhoza «9. Maijs» vadītājiem.

— Pirmkārt, nevis dzīvokli, bet vannas istabā, — atbild mājas īpaš-nieki, — un, otrkārt, vai nav vienai, vai ūdens no vannas krāsns tek pa vienu galu vai pa abiem?

Dr. SINEPE

PASAULES FUTBOLA ČEMPIONĀTA ATSKAŅAS

Kolhoza noliktavu viena sarga vietā tagad uzmana divi pussargi.

Visas brigādes pārkārtotas, un nu katrā ietilpst tieši vienpadsmit cilvēki.

Jaunieši iziet deju zālē, apāvuši futbola zābakus un tikai pēc kultorga sviļpes.

Visi plemējas laucīņi tagad precīzi atbilst futbolāukuma izmēram.

Kolhoza labākais rīkšotājs Pele pārdēvēts par Bekenbaueru.

Vietējā orķestra solists dziesmiņu «Pumpīrāsa, pumpīrāsa» tagad iz-pilda «Bumbīrāsa, bumbīrāsa»...

Saimniecības bērnodārza sētā bēdžot ielikti izgāztie vārti.

Tikai vietējos futbolistus čempionāts nav ietekmējis: viņi spēlē un zaudē tāpat kā agrāk.

J. JUZEPS

Sieviete bija satraukta.

— Saprotiet, dokter, milica acu priekšā! Devās apstādījumos iekšā un saplūca gladiolas! Es no kauna vai zemē gribēju ielist! Mums bērni bija līdzī, tie brīnījās! Pašu tēvs, saprotiet... Pilsētā viņu daudzi pazīst... Milicis tūlīt izsniedza kvīti... Bet vīrs — tai vīrsū rezolūciju: «Grāmatvedībai. Apmaksāt.» Ārprāts, dokter!

Sieviete slaucīja asaras.

— Svētdien, piemēram, autobusā — stāv un smaididams gaida kontrolieri, bet, kad šī ir klāt, mierīgi saka: «Mijā sirds, ne man, ne sievai, ne bērniem nav biļetes. Varat uzrakstīt kvīti par astoņiem rubļiem. Mūsu grāmatvedība pārskaitīs.»

Sieviete izmisusi atmēta ar roku.

— Pagājušajā nedēļā vīrs apturēja vilcienu — nezinu, tišām vai nejauši parāva avārijas bremzes kloķi. «Neuztraucies, dārgumiņ,» viņš teica, «gan jau grāmatvedība samaksās to nieka sodiņu.»

— Vai jūs agrāk neko tamlīdzīgu vīra uzvedībā neesat manījusi?

— Ko jūs, dokter! Viņš man ir labs — ne pipē, ne dzer...

— Vai bērībā nav kādu traumu dabūjis?

— Nē, dokter, mēs esam kaimiņos auguši. Viņš vienmēr bija ļoti veselīgs puika.

— Sakiet, kādā darbā strādā jūsu vīrs?

— Viņš ir Celtniecības pārvaldes priekšnieks, dokter.

— Ehē!... Tad jau, pilsonīt, lieta kļūst skaidrāka. Starp citu, cik ilgi jūsu vīrs strādā šajā amatā?

— Vairāk nekā desmit gadus.

— Hm... Tā vien liekas, ka viņa kaite būs kļuvusi hroniska. Ārstu konferencē esmu dzirdējis par līdzīgiem gadījumiem.

— Dokter, tāpat jūs domājat, ka vīra psihe tiešām...

— Psihe ir sarežģīta lieta, pilsonīt... It īpaši,

ja cilvēkam iznāk darišanas ar ķieģeļiem. Bet jūsu vīram tādas darišanas taču iznāk?

— Tiešā vai pārnēstā nozīmē?

— Tiešā, tiešā.

— Protams! Vīrs saņem silikātu ķieģeļus un dekoratīvos...

— Tātad saņem. Turklāt, jādomā, saņem uz īpašiem dēļu paliktņiem, lai krava nebūtu desmitām reižu jāpārkrauj. Bet vai jūsu vīrs šos paliktņus sūta atpakaļ tiem, kas ķieģeļus ražo? Nesūta! Kur viņš tos liek?

— Noklāj ceļus. Dedzina zem darvas katliem. Ak tu mūžs — vai tad paliktņi ir kāda vērtīga manta?!

— Manta, pilsonīt, un turklāt dārga manta! Ja to laikus nenosūta atpakaļ, ir jāmaksā sods. Pēdējos divos gados vien mūsu republikas celtniecības organizācijas no 75493 paliktņiem, kas atrodas būvmateriālu rūpniecības uzņēmumu uzskaitē, nav aizsūtījušas atpakaļ 48378! Trīs tūkstoši kubikmetru dēļu un 100 tonnas metāla — vējā! Bet soda naudās iekasēts 534256 rubļi! Arī jūsu vīra vadītais uzņēmums droši vien dabūjis kārtīgi maksāt. Un, ja kāda maksāšana kļūst par ieradumu, tad vairs nav tālu arī līdz slimībai, ko saīsināti sauc par «Ersoma novaku»...

— Un jūs, dokter, tiešām uzskatāt, ka vīrs ir saslimis ar šo novaku?

— Ar to sasirguši jau daudzi! Minēšu tikai Rīgas Celtniecības trestu, Rīgas Rūpniecības celtniecības trestu, Ventpils Celtniecības pārvaldi, Jelgavas Celtniecības pārvaldi... Man šķiet, pilsonīt, ka jums apņicis klausīties.

— Vai tad nav zāļu pret šito slimību?

— Mūsu, mediku, zāles šai gadījumā ir bezspēcīgas, jo redzat, pilsonīt, šīs slimības nosaukums ir atšifrējams tā: Erta Soda Maksāšana No Valsts Kabatas...

G. RIJKURS

J. DIMANTS

Pirmsrindnieks

Es līdz šai rindai
puspilsētas mēroju.
Tagad nu stāvu
pie letes un vēroju:
... Ierau, ieslāj viens vīrs,
Sarkans kā raudīna,
Drebošā rociņā:
— Pareiza naudīna!
Mutīte sausa,
ar saldskābu smīniņu
Čāpstina: — Meitenīt,
man tikai vīniņu...
Es viņu atradu
atkal pēc brītiņa,
Plaviņā, gurdu
kā vēzi uz krītiņa.
Eju klāt pasacīt
asāku vārdu,
Skatos — čuč, paslēpis
skābenēs bārdiņu.

Steidzos uz rindiņu
nopirkt sev sāļti.
Lai tad nu salda
iev dusiņa, brālītī!

VALDIS SKUDRA

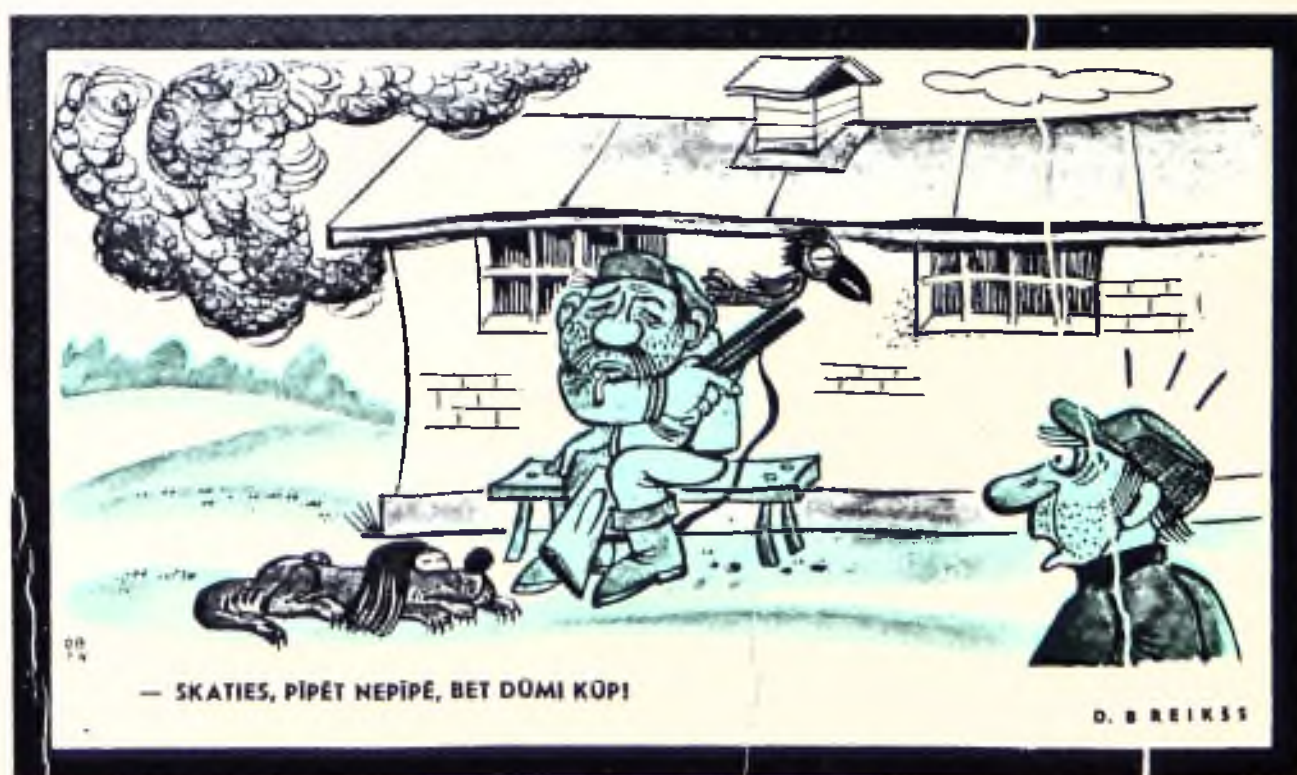
Es bij puika, man bij vara

Kur tu augi, smuks puisītī?
Parādies kā lil'jas zieds!
Sniedz rociņu, ver mutīti,
Savu sirdi neaizliedz.

Gara ēdis, gana dzēris —
Uzcēvums tev nebūs grūts:
Es tev došu dūkanbēri,
Lauks kā jūra, traktors rūc.

Mili pļāvas, zaļo zāli
Tā kā dzimis gaujamaiet's.
Veikals i'ejā mirdz netāli —
Skaidru būlto neaiztieci!

Priekšnieks lūdza, dokters bāra,
Daudzi grib un daudzi lūdz.
Svea raud pie alus bāra —
Visu algu nenosūc!

BEZKOEFIČIENTA MĒNESIS

Mūsdienu cilvēkam mēdz pārnest, ka viņš labprāt ieraujoties sava dzīvokļa četrās sienas, ka viņam mazinoties sabiedriskā aktivitāte un vispar, svešvārdos runājot, viņam trūkstot komunikabilitātes.

Mans paziņa Alfs kategoriski apgaza šādus uzskatus. Komunikabilitātes viņam bija atliku likam. Tiklīdz Alfs apsēdās tramvajā blakus kādam nepazīstamam pilsonim, tūdaļ atklājas, ka abu vecvecmaņības bērniņā kopā ganjušaus govīs. Tiklīdz viņš vēra kādas iestādes durvis, noskaidrojas, ka ar smaidu var panākt jebkura jautājuma labvēlīgu atrisinājumu... Tāpēc nav brīnums, ka viņam bija radi Jelgavā, paziņas Siguldā, draugi Saulkrastos. Ja Rīgas centrā novietotu cirkļa kājiņu un novilktu apli piecdesmit kilometru rādiusā, šai apli iekļautos melnais tūkstotis Alfa komunikabilitātes pierādījumu.

Tas bija brīnišķīgs cilvēks. Viņu varēja rādīt visiem tiem, kas vairs netic brīnumam. Es tā arī darīju.

— Raugieties! — stāstīju visiem. — Lūk, tur tas garais šķeists ir Alfs. Ja viņš apsēstos uz akmens, pat akmens sāktu runāt!

Taču kādā nebaltā dienā es pēkšņi pamanīju, ka Alfs nemaz tik komunikabls nav.

— Ar visiem es varu atrast kopīgu valodu, — viņš sūdzējās, — vienīgi ar taksometru šoferiem ne. Vai tiešām taksometru šoferi ir cietaki par akmeni?

Atklāti sakot, tas mani pārsteidza. Manuprāt, taksometru šoferi tādi paši cilvēki vien ir, varbūt pat nedaudz labāki, bet taksometrs — katrā ziņā viens no ērtākajiem un parocīgākajiem satiksmes līdzekļiem. Jūs atverat mašīnas durvis, apsēdieties blakus šoferim, uzsmaidāt viņam, un pieklājīgi sakāt:

— Cienijamais maestrol! Brauksim, lūdzu, uz Siguldul

Maestro atsmaida, iedarbina motoru un ved jūs uz Siguldul. Vai Ogrī. Vai Jelgavul. Pa ceļam viņš sniedz jums vērtīgu informāciju un stāsta anekdotes par sabiedriskā un personiskā transporta vadītāju dzīvi. Galapunktā jūs vēlreiz sirsnīgi uzsmaidāt viens otram, norēķināties cieši saskaņā ar skaitītāja uzrādīto summu un šķiraties kā labākie draugi. Jo citādi tas nemaz nav iespējams. Bez pasažieriem šoferis noniktu pie taksometru pieturas, zaudētu kvalifikāciju, aiznirstu satiksmes noteikumus un pirmajā krustojumā ieskrietu autoinspektora rokās kā circeņis pelnos. Ja tā nenotiek, tad tikai tāpēc, ka ir pasažieri un viņi neaizmirst taksometru šoferus...

Iespējams, es tā arī nodzīvotu visu mūžu šādā pārliecībā, ja vien tai pašā vakarā mums nevajadzētu braukt uz Ogrī. Taču, ja cilvēks kaut kur steigšus kā vējš, viņš visbiežāk atduras pret kādu šķērslī kā miets. Mēs atdūrāmies pret vilcienu

sarakstu. Tajā skaidri un gaiši bija norādīts, ka pēdējais vilciens uz Ogrī aizgājis jau pirms piecām minūtēm. Bezpalīdzīgi pavēries apkārt, Alfs paziņoja, ka nu vienreiz esam purva ar visu dziesmu gramatu.

— Neesam vis purvā! — pārliecināti atbildēju. — Tūlīt mēs iziesim stacijas laukumā, pieiesim pie taksometru pieturas un šoferis...

— ...pasūtīs mūs uz Ogrī kājām! — Alfs pesimistiski pabeidza manu domu.

Līdz šim es vienmēr esmu bijis optimists. Optimists es biju arī tad, kad pirmā taksometra šoferis uz Ogrī braukt atteicās. Viņš neesot traks. Otra taksometra šoferis par savas veselības stāvokli mūs neinformēja, toties izskaidroja, ka jau no bērnības ģeogrāfiju nav cietis ne acu galā, tāpēc noteikti aizbraukšot šķērsam. Trešais šoferis ģeogrāfiju zināja labi un atteicās braukt tieši šī iemesla dēļ. Mums uzsmaidīja vienīgi ceturtais taksometra šoferis.

— Uz Ogrī? — viņš vaicāja. — Ko var, to var... Vai sarkanais būs?

Mans optimisms pārspēja kā ziepju burbulis. Bet pēc tam nez kāpēc radās vēlēšanās list šofera priekšā uz vēdera. Ta ir kaut kāda divaina tieksme, kas acimredzot iemājo cilvēkā pēc pusnakts un taksometru pieturu robežas.

«Labi, es līdžu uz vēdera,» cilvēks nospriež, «es lūgšos šoferi, lai viņš mazliet nolaiž cenu, šoferis domās, ka es esmu piespiests pie sienas un maksāšu, bet es uzskatīšu, ka esmu čūska un varu viņam iekost papēdī... Viņš mani vedīs, bet es pēc tam uzrakstīšu sūdzību...»

Sakodis zobus, tik galā ar šo neprincipiālo tieksmi.

— Sarkanā nebūs! — paziņoja. — Sūdzība būs! Nākamajā mirklī šoferis, riepām griezīgi nokaucot, pazuda pilsētas centra virzienā. Es neizpratnē noraudzījos viņam pakaļ un ilgi brīnījos, kā cilvēks tā pēkšņi var aizsauties projām pat neatvadījies.

— Viņš steigšus uz garāžu, lai atstātu tevi janos, — Alfs lietpratīgi paskaidroja. — Rīt tu nosūdzēsi šoferi, ka viņš vienos naktī tev gribējis noplēst desmit rubļus. Vadība nems šoferi priekšā, bet viņš pierādīs, ka vienos nulle piecās jau beidzis maiņu un sūdzībā minētie fakti, literāri izsakoties, ir nedaudz pārspīlēti. Un tu atkal varēsi kūkot...

Pēc neliela pardomu brīža, atsvaidzinājis atmiņā visas dzirdētās sūdzības par Rīgas taksometru parka darbu, es sapratu, ka pēc pusnakts var kūkot visi tie, kam jātiek ārpus pilsētas. Jo viņus nevedīs it neviens šoferis.

— Man ir oficiāli noteikts tukšbrauciena koeficients! — šoferis draudzīgā sarunā paskaidros. — Astoņdesmit procenti visa attāluma man jānobrauc ar pasažieri, pretējā gadījumā es zaudēšu līdz piecdesmit rubļiem no atalgojuma. Bet, ja atceļā no Jelgavas,

Ogres vai Siguldas es braukšu tukšā, kur paliks mans koeficients un piecdesmit rubļi? Kaķim uz astes!

Un nelīdzēs ne sinepes, ne plāķsteris. Ja nu vienīgi pasažieris pats sapratis, ka jāpalīdz koeficientu noturēt pienācīgā augstumā, pareizinās skaitītājā uzrādīto summu ar divi un piemēti vēl pāris rubļu konfektēm.

Mēs ar Alfu bijām principiāli. Tātad par skaitītājā uzrādītās summas reizināšanu ar divi nevarēja būt runas. Līdz pirmā elektrovilciena atiešanai mēs pastaigājāmies pa stacijas laukumu, vipsnājām par tiem, kuri, tāpat kā mēs, nekur netika un nosodījām tos, kuri maksāja tik, cik prasa. Nākamajā dienā piezvanīju Rīgas taksometru parka ekspluatācijas nodaļas darbiniekiem.

— Jūsu novērojumi nūdien ir smelti no dzīvās dzīves! — man atbildēja. — Neved! Atsakās, lai gan atteikties nedrīkst. Mēs darām visu, kas mūsu spēkos, sodām vainīgos, bet vainīgo ir vairāk, nekā mēs spējam noķert un sodīt...

— Tātad pasažierim praktiski nav it nekādu izredžu nokļūt tur, kur viņam jānokļūst? — vaicāju.

— Protams, tie, kam ir telefons, taksometru var pieņemt pa telefonu. Bet ja telefona nav?...

— Stacijas laukumā dezūrē dispečeris, — man atbildēja. — Viņa pienākums ir izsaukt radiofonicēto dezūrmašīnu vai arī piespiest taksometra šoferi vest jus tur, kur vēlaties...

Tas bija interesanti. Vakaros man ir gadījies stāvēt stacijas laukumā un prātot, kas tā par būdnu aviāzioska aizmugurē, uz kuras rakstīts «taksometru dispečeris». Brīžiem man pat šķitis, ka samanu aiz stikla bālu seju, bet ne reizi neesmu redzējis, ka balās sejas ipašnieks būtu iznācis no būdiņas un piespiedis taksometra šoferi.

— Tas gadās... — manas aizdomas apstiprināja ekspluatācijas nodaļā. — Dispečeris nebūt nevēlas, lai viņu saplosītu gabalos šoferi vai pasažieri...

Un tad es sapratu: Alfam var izdoties piespiest runāt akmeni, bet ar taksometru šoferiem viņš galā netiks. Jo katrai nūjai ir divi gali. No vienas puses, taksometru parks pieprasa, lai šoferis brauktu tur, kur vajadzīgs pasažierim. No otras puses, taksometru parks, ņemot talkā ekonomisko stimulu — tukšbrauciena koeficientu —, dara visu iespējamo, lai šoferis brauktu tikai tur, kur viņam ir izdevīgi. Jo tas būs izdevīgi arī taksometru parkam.

Bet pasažieris... Pasažieris var atteikties no šī skaistā vārda un vispār vairs nekur nebraukt. Var, protams, nosūdzēt šoferus par atteikšanos vest. Ir vēl arī trešā iespēja — sarīkot pasažieru teicamas bezkoeficienta apkalpošanas mēnesi. Lai pilsoņi pasažieri kaut trīsdesmit dienas gadā redzētu, ka sabiedriskais transports ir radīts viņiem, nevis viņi transportam.

A. BRĀLĪTIS

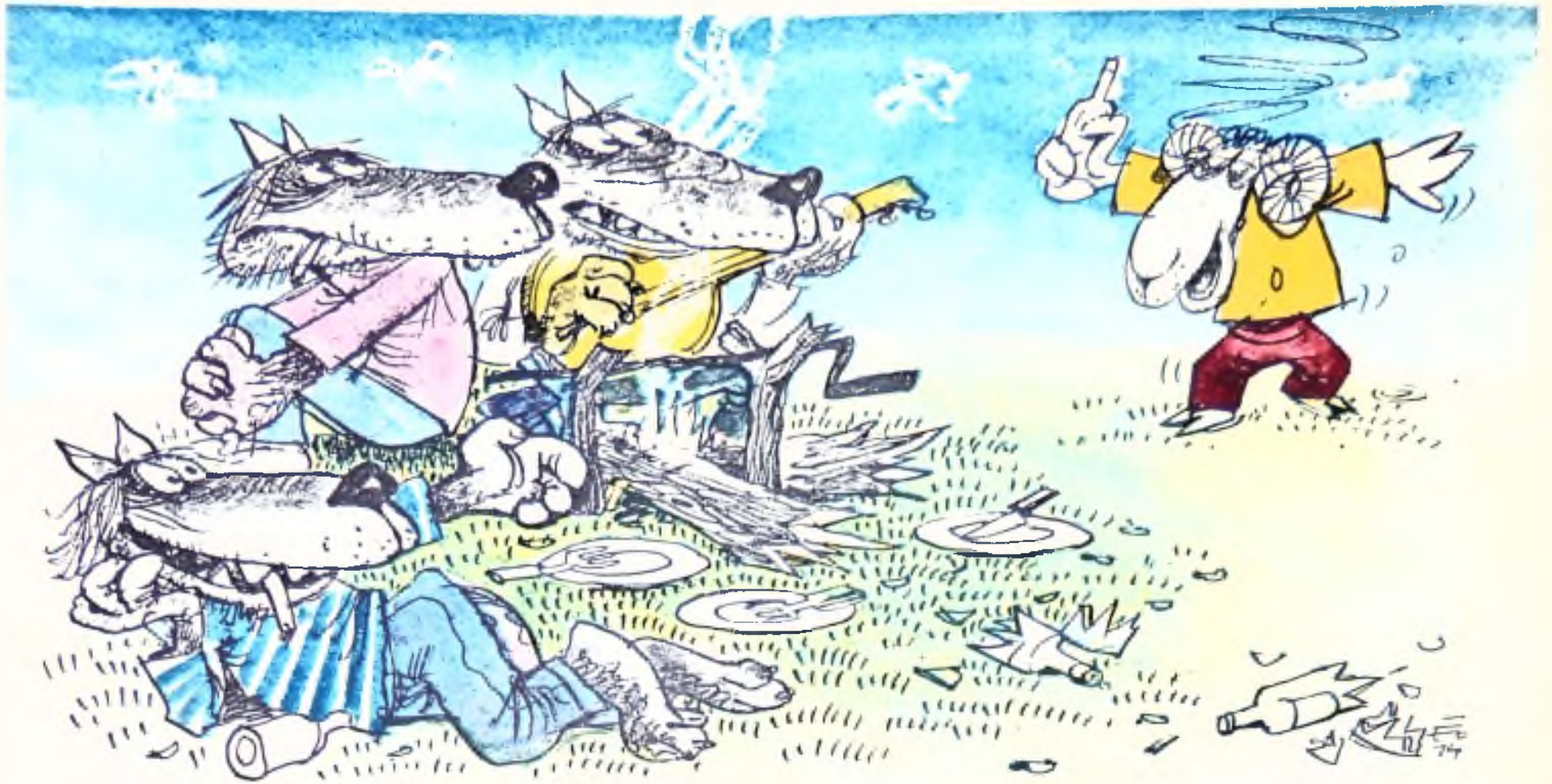

— MĀT, VAI TU NEMANI, KA AR VECTĒTIŅU VAIRS NAV LABII

G. BĒRZIŅŠ

— ...BĪDRI DIREKTOR, VIŅŠ ŠODIEN ĻOTI NOPIETNI SOLA LABOTIES!...

B. RUSMANIS

— NU REDZIET: KĀ AUNU PIEMIN, TĀ AUNS KLĀT...

E. OŠS

— DEMOGRAFISKS SPRĀDZIENS! MOSU MĀJĀ
VĒLĀJ MEDZIMIS OTRAIS BĒRNS!

U. MEZAVILKS

CILVĒKI VIEN ESAM

Cik bieži pilsonis dzīvo kā taurenis un viņam pat prāta neienāk noskaidrot, kas viņš īsti ir. Taču aiz stūra pilsoni varbūt jau gaida launais liktenis un izlec no turienes visnepiemērotākajā brīdī.

— Klau, saki, bet tikai atklāti — tu esi cilvēks vai neesi? — liktenis vaicā.

Pilsonis, protams, vispirms pasmaidīs par tik naivu jautājumu, jo ir pilnīgi pārliecināts — viņš ir cilvēks! Pēc tam pilsonis mazliet satrūksies. Un visbeidzot sāks neganti nervozēt, jo patiesi — to, ka esi kamielis, pierādīt vienkāršāk par vienkāršu. Bet to, ka esi cilvēks?...

Un pilsonis sak meklēt atbildi gadsimtos kratajā tautas gudrību pūrā. Viņš aptauja visus cienijama vecuma radus, draugus un kaimiņus, šķirta sakāmvardu un parunu krājumus, līdz «Divu tautu dzīves gudrībā» beidzot uziet: «Kļūdities ir cilvēciski».

— Ahā! — pilsonis priecīgi palecas gaisā. — Lūk, kur tas suns aprakts! Vai jūs esat sastapusi kaut vienu kamieli, kas būtu kļūdijs? Nekā! Kļūdas tikai cilvēks!

Sapratis savu sūtību zemes virsū, pilsonis meklē tālāk un papildus uzzina, ka nekļūdas tikai tas, kas neka nedara. Tas jau ir teorētisks pamatojums turpmākai rīcībai. Jo nav tādu cilvēku, kas it neko nedarītu. K. Palkavnieks, piemēram, strādā par Dobeles rajona Patērtāju biedrības veikālvēdi. Un D. Kramzāne arī strādā turpat par veikālvēdi. Bet tirdzniecības apvienības noliktavas pārzine A. Dolguševa ierodas pie viņiem un vaicā:

— Kas jūs esat — cilvēki vai materiāli atbildīgas personas? Ja esat cilvēki, — parakstiet šīs jaukus pavadzīmes, ka esmu jums izsniegusi no noliktavas preces.

Nabaga veikālvēži zina, ka nekādas preces nav saņēmuši. Bet kas viņiem atliek? Ja neparakstīs bezpreču pavadzīmi, būs rīkojies godīgi. Bet vai ar šādu rīcību pierādīs, ka esi cilvēks? Tapēc gan Palkavnieks, gan Kramzāne paraksta pliku papīru, jo abi cer, ka arī inventarizācijas komisija būs cilvēki, nevis amatpersonas. Jo inventarizācijas komisiju priekšsēdētāji galu galā nav sapieri, kuri nedrīkst kļūdities. Ja kļūdisies sapieris, no viņa var palikt pāri, kā tautā saka, — slapja vieta. Ja kļūdisies inventarizators, no viņa slapja vieta vis nepaliks.

— Tas tik ir cilvēks! — par viņu sacīs.

Tapēc dažā labā rajonā inventarizatori iet uz veikalu un skatās — vienā pusē kastes, otrā pusē kastes, pa vidu arī kaut kādi baki... Vai inventarizatori ir krāvēji? Vai viņi vēlas pārstiepties? Nē, inventarizatori nav krāvēji un pārstiepties nevēlas.

— Draudziņ, atzīsties godīgi, kas tev tajās kastēs? — viņi vaicā veikālvēdim vai noliktavas pārzinim.

— Kieģeļi... — veikālvēdis vai noliktavas pārzinis atbild. — Visparastākie baltie silikātķieģeļi. Ja neticat, varat pārbaudīt...

— Skaidrs! — inventarizatori secina un raksta, ka norādītajās kastēs ir materiālās vērtības par vairākiem tūkstošiem rubļu.

Protams, pēc kāda laika var nākt gaismā, ka tais kastēs patiesi bija ķieģeļi. Bet var arī nenākt. Viss atkarīgs no nākamās inventarizācijas. Vai aiznākamās. Vai aiznākamās.

— Vai jūs esat cilvēki? — veikālvēdis vaicā.

— Nē, mēs esam inventarizatori! — amatpersonas atbildēs, un tad nepatīkšanu būs līdz kaklam.

Tācu visbiežāk nepatīkšanu nav. Un ne jau tapēc, ka noliktavas pārzinis veiklī slēptu galus ūdenī. Šodien slēpsi, rīt slēpsi, bet parīt būs tā noguris, ka gribot negribot jāiet atvaļinājumā. Un nogurušam cilvēkam vienmēr var kaut ko atrast.

— Sakiet, lūdzu, kas tas ir? — inventarizācijas komisijas priekšsēdētāja D. Ruba vaicā Cēsu tirdzniecības centra trikotāžas nodaļas noliktavas pārzinei M. Pātei un materiāli atbildīgajai personai D. Bruksai.

— Atklāti sakot, tas, protams, ir iztrūkums... — pārzine un materiāli atbildīgā persona kori atzīstas.

— Kā cilvēkam to sakām, nevis kā amatpersonai...

Kas inventarizētājam atliek? Protams — kļūdities. Jo tas tācu ir cilvēciski, tik mīli un sirsnīgi. Es — tev, tu — viņam, viņš — viņai, viņa man... Tā nav tikai gramatika. Tiesa gan, dažkārt šāda attieksme saistīta ar zināmu risku. Bet, ja atšķir vajadzīgo dzīves gudrību lappusi, melnu uz balta var izlasīt: «Kas neriskē, tas nevinnē».

Jo vairāk tapēc, ka arī noliktavu pārzinim ir cilvēki... Un veikālvēži arī ir cilvēki...

— Bet kļūdities ir tik ļoti, ļoti cilvēciski...

P. AURINS

FARAONA TUTANHAMONA OTRĀ DZĪVE

Kada nebūta šī apkoņeja Minnas tante sadom poļās.

— Par šīto aldziņu es jau Augstā stāļus saire netirīdū! — viņa parbūja. Mehlējiet sav citu Hāraku, bet es aizēju uz kaimiņu uzņēmumu. Tur man maksas par trīsdesmit rubļiem vairāk.

Seno Austrumu despotiņu grupas priekšnieks satrūka ne pa jokam Hāraki un apkoņeja uz kalra atura vie nemetājas. Tā citīgi meklē dienām un pat mēnešiem ilgi, bet šī laika viss pūklājas ar putekļiem. Līdzstrādnieki vārtas pa putekļiem, ielpo putekļus ākanda, sacel vēl lielākus putekļus un visbeidzot pazino, ka meklēs tiraku darbu.

Bet, mija dārga Minnas tante! grupas priekšnieks šī temesla dēļ tesauras. — Vai tiešām jūs pametīsiet mūs arī tad, ja maksāsim jums nevī trīs desmit, bet četrdesmit rubļu vairāk?

Minnas tante brīdi domāja, tad piekāpas, jo materiālas ieinteresētības princips līdz šim vienmēr ir darbojis nevainojami. Taču tiešas darba algu summas no gaisa nekrit pat grupu priekšniekiem. Algu londa ielvas tas var sagādāt tikai minnas dvēselei. Vismīrākā no tam, ka likas grupas priekšniekam, bija faraona Tutanhomons, un priekšnieks, daudz nebedādams par vēsturisko patiesību, pienēma viņu darbu par laborantu, nokrustāja par Jāni Jāni dēlu.

Ar nākama mēneša pirmo datumu Jānis Jāni dēls Tutanhomons sāka saņemt algu, apkoņeja darbu savu darbu, un telpās viss apdēja un laistās.

Taču mūsai dvēsele ir un paliek tūa blēdība. Ja neveic ipakus drošības pasākumus, to pamais pat viatuvredzīgākais revidents. Jo revidenti atnāk un tulp sak skatīties: aha, tam ir rajens — tālād noteikti dzīval! Šim to patis reizes izteikta pateicība — arī dzīvs... Bet, luk, šis strada jau kuru gadu, ne pateicības, ne rajenu, — paskatīsimies, paskatīsimies, kas ar viņu isti ir!

Un pēc tam nepatikšanas ir tik lielas, ka ne vienmēr pat ar skaitļojamo mašīnu izskaitļos!

Lai nepatikšanu nebutu, grupas priekšnieks Tutanhomonam divas reizes izteica rajenu. Taču jaunais laborants, kā jau mūsai dvēsele, strada teicami. Viņš ne reizi nekavēja darbu, jo darba vispar nenāca, savus pienākumus veica apzinīgi, jo kaut ko

patiesot nesapņinīgi nemaz iespēja. Tāpēc turpmāk Tutanhomonam saņēma vienīgi pateicības un uzlā vas.

Par kāda laika grupas priekšnieka vietnieks par ceta rila darbu un atbilstošas vakaras. Vispārēji tāka kandidāta vietnieka amatam bez saņem izraudzības Tutanhomons.

Teicama darbinieki! — pirmāfeodālā laikmeta nodalās vadītājs iepazīties ar dokumentiem, uerā nāja. — Inuoplietā kartīgs apzinīgs, neviena darba kavējuma! Ideāli darbinieku mums neat tāt!

Tutanhomons ierela par grupas priekšnieka vietnieku un uz ziņojuma dēla pūspūstā pūspūstā norakstī grupas priekšnieks. Jo zlatājis iudalājs un aizstādījis pie nodalās vadītāja.

Vai jūms prāt! — viņš jau šī ākanda sauca. — Jānis Jāni dēls Tutanhomons tālu nemaz tieksist! Tas ir mūsai apkoņeja otrs alga, jūm domā nulle tieksa vieta!

Nodalās vadītājs bija gāngi līdzstrādā, zlatēks atbēvītkas tieksas vietas viņu salīrti iespēja.

Nu un tad? — viņš varēja. — Sateit tas viņam izteicā! Izslavas viņu saņemāt. Minna tālu galvu norāus un pat uzvarā nepavairas, ja mēs sadam darbiniekam nepavēršim zājo rila.

Bet ex! — grupas priekšnieks iebērcās. — Strādāt par diviem! — nodalās vadītājs izlēma.

Norādījumi tiek doti tālād, lai tos izpildītu, un grupas priekšnieks sāka strādāt par diviem. Bez saubam, šādi strādājot, priekšniekam vienreiz mīvējas, citreiz nogāja pavisam greizi. Bet viņa vietniekam Tutanhomonam nekad nekas negādījas, viņš strada teicami, ne reizi neklūdījas un tāpēc arī iestades vadītāja pavēlēs pirms svētkiem vairāk kart tika atzīmēts kā izcilis darbinieks.

Gāja laiks, un pirmsfeodālā laikmeta nodalās vadītāja vietnieks aizgāja pensijā. Seno laiku institūta direktors, ilgaku laiku svēris un vērtējis iespējamās kandidātus vietnieka postenim, izvēlējās Tutanhomonu.

— No ierindas laboranta isā laikā izaudzis par grupas vadītāja vietnieku... Rājienu nav, darba kavējumu nav... Ideāli darbinieku mums pat ar uguni nesameklēt!

Stādājis vadītāja ir uzņēmājs, drošobām kājām dēlās pie direktora iestādēt grēkas.

Ieriet ar mūsai šī grēkas, bet Tutanhomons meklēdā. Viņš ir mūsai Teicamā tieksams, kā tieks mūsai grēkas ar šīties mēstāda.

Tāla institūta direktoram bija dūpi norvi, jo viņš ierietis gāja uz meklēt un ierietis laika enderbijas ar spūstā Teicamā tieksams vādā Tutanhomons viņu ierietāda.

Es sapēdā, ka jūm vēlēdā sav citu vietnieku, — viņš varēja. — Tāla mūsai ierietis jaunāda un spēgāda. Bet vispārīgākais ir Tutanhomons!

Un Tutanhomons kārva par mūsai vadītāja vietnieku, jo kalis senem pū angūlām. Vadītāja sauca uz kalfu par kārvarām ierietām, viņš aizredā uz nepardomātām ierietām, bet Tutanhomons kā jau ideālam darbiniekam kalis pūspūstā reize jūpūjam ierietā pūspūstā.

Pietara brīdis, kad veras mēstāda dēlās vietnieks tika atzīts par darbam nepavēršam.

Sar amata nepavēršamā jaunā ierietā, vīrētā pūspūstā cilvēks! — pūspūstā angūlām ierietām darbinieku ankates. Bez saubam, ierietām dēlām pūspūstā ideālam Tutanhomonam, un viņš ājura par institūta direktora vietnieku. Ueritājs, ka Tutanhomons pūspūstā senem sav dēlāda ierietāda ierietāda drūms un norakstījams. Tāla atzīt, ka nav ierietāda, kas notiek pūspūstā dēlām, ir grēkas, raka ierietāda par diviem. Bet strada par diviem dēlām ir vieglāk, nekā ierietāda ar sav vietnieku. Tāpēc šī laika uprīdi ierietāda, ka institūta darba raka strada ut uz augā, ierietāda discipline rēlas jūni atklājumi un ierietāda ierietāda. Lai gan to visu bija pūspūstā dēlām viens pūspūstā pūspūstā galvas vien ierietāda.

— Luk, ko ierietāda svaiges ammsi Luk, ko ierietāda jaunā un ierietāda darbinieki! Būs viņš jūpūjam uz pūspūstā!

To uzņēmājs Seno Austrumu despotiņu grupas priekšnieks sauca pūspūstā grēkas. Kāt arī pūspūstā vairāk raudzīties atpakaļ tālā pagēdā, viņš gara acim skaudri ierietāda savas grupas ierietāda nakotni atkal sadumpojūdos tālā Minna un ierietāda cūti putekļu blākus.

A. GRABEIS

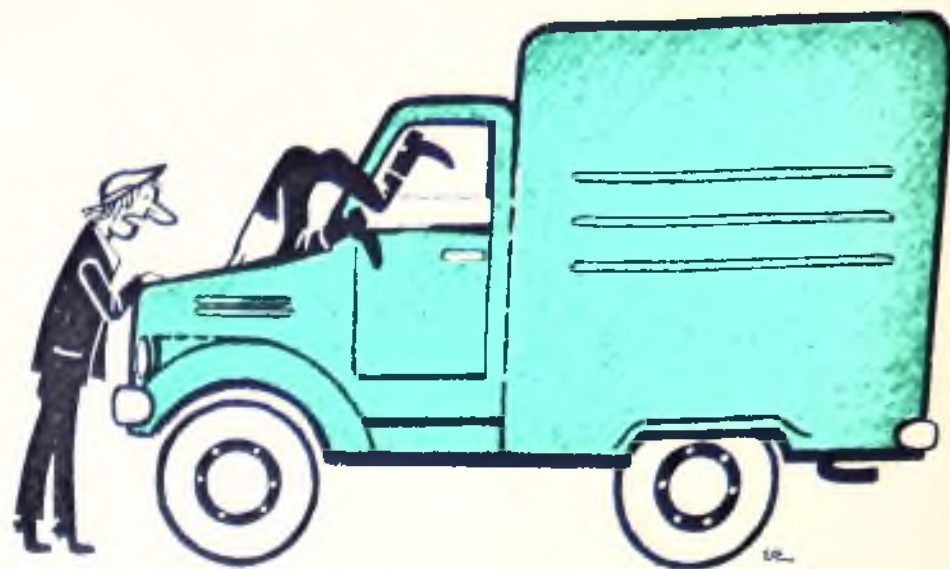
— MUMS TE STINORA KĀRTĪBA. KURS ZAUDĒ, TAM JĀIET STRĀDĀT.

D. BRUKES

— TAVĒJAIS KĀ NO GULTAS, TĀ UZ BUFETI.
— JĀ, KAMĒR SIRDSPAZIŅA NAV PAMODUSIES.

I. MELGAILIS

— BŪTU LABĀK AIZBRAUCIS UZ REMONTŪPNĪCU!
— UN ATPAKAĻ UZ MUGURAS STIEPT, VAI!

E. RUSMANIS

SIRDSCILVĒKI

— Vecais, nāc ātrāk šur! Paskaties tikai!

Negribīgi noliku laikrakstu un piegāju pie loga.

— Redzi?! — sievas balss aiz sašutuma drebēja.

Tobrīd pāri pagalmam gāja kāda sieviete. Nekā cita ievēribas cienīga tur neredzēju.

— Bet kas viņai rokā, redzi?

— Tā kā būtu soma, — es atbildēju.

— Bet, kas somā, zini? — sieva neatlaidīgi tūcināja.

— Nezinu un negribu zināt.

— Ai, ai, ai, visi zina, bet izliekas neredzam! Tāda nekaunība, tāda... — sieva uztraukumā nespēja atrast piemērotu vārdu.

— Nesaprotu, kas tev tā satraucis, — paraustījies plecus, atgriezies pie iesāktās lasāmvielas.

— Jau piektais cilvēks nāk no tiem Puplakstiem, šito nekaunību! Dzirdi, vecais, to tā atstāt nedrīkst! Ja mēs gribam nomirt ar tīru sirdsapziņu, mums jāzina attiecīgajai iestādei. Liec avīzi nost un ķeries pie spalvas!

— Ko tu tiem Puplakstiem piesienies? Piekļājīgi cilvēki, klusi kaimiņi...

— Atceries, atceries, ko pats vakar teici, kad dzērām kafiju pie Rambuļiem! Neatceries? Bet es atceros! Zagļi, — tu teici, — zagļi cepuši šīs kūkas! Nu tu zini, kas ir Puplaksti, — zagļi un spekulanti, lūk, kas! — sieva uzvaroši iesprauda

dūres sānos. — Mēs par to klusēt nevaram. Sēdies un raksti vēstuli. Uzraksti skaidri, kur tās viņu ceptuves olas un sviests aizceļo...

Tas mani pārliecināja. Nakti pavadīju radošās mokās, un no rīta mans šedevrs brēktin brēca pret debesīm. Neaizmirsu it neko, un līdzjūtības nebija manos vārdos. Puplakstiem un viņu negodīgajiem atbalstītājiem žagu lēkmes tonakt noteikti neļava gulēt.

Kad sieva pēcpusdienā pārnāca mājās, es savu gara bērnu atdevu viņai. Pavirši pārlaidusi acis vēstulei, sieva iesaucās.

— Ko tu te esi sadzejojis?

Tad, paņēmusi smago iepirkumu somu, iegāja virtuvē.

— Par Puplakstiem, protams! Viņi te atmaskoti visā pilnībā, — paskaidroju.

— Ko tu tiem Puplakstiem piesienies? Sirsnīgi, laipni cilvēki, — sieva nomazgāja rokas un apsēja priekšautu.

— Jā, bet spekulanti un zagļi! — es neatlaidos.

— Nav labi tā izteikties par ļaudīm, ko nepazīsti, — sieva nosodoši pašūpoja galvu. — Ko gan cilvēks nesadomā par savu tuvāko... Kaunies, vecais, un labāk ej lasīt avīzi.

Es nokaunējos. It sevišķi pēc tam, kad no virtuves sāka plūst kārdinoša sviestā ceptu olu smarža.

A. DUMBRĀJS

VIŅŠ

Viņa valodas zināšanas bija apbrīnojamas. Viņš neprata pat savu mātes valodu.

Viņš bija precīzs kā pulkstenis, kas te skrien uz priekšu, te atpauz.

Kad viņš darbojās par vietējās ugunsdzēsēju komandas priekšnieku, viņa darbs atstāja nenodzēšamu iespaidu.

Viņam bija augstākā mērā nepabeigta vidējā izglītība.

Sports viņu vienmēr aizrāva... uz bufeti.

Viņš uzrakstīja grāmatu — «Mana dzīve blakus mākslai».

J. JUZEFS

— JĀ, VIŅA SAVU PANĀCA.

I. MELGAILIS

Var vai nevar?

Katrs, kam gadījies iegriezties Rīgas Centrālajā universālveikalā, pirmajā mirklī ir bijis pārsteigts — vai, cik te daudz ļaužu! Simti, tūkstoši un desmiti tūkstoši! Kas tos visus var atcerēties, kas tos visus var ievērot...

Tieši šis apstāklis dažam labam indivīdam rada lieksmi veikt divvainu eksperimentu — paņemt precī un mēģināt klusītiņām aizslidēt garām kasei. Vai nu tādā ļaužu straumē eksperimentētāju kāds ievēros!

Pilsonis Orlovskis no Ērikas ielas 2a bija cieši pārliecināts, ka viņu neievēros neviens. Neuzkrītoši pasīstis zem mēteļa vīriešu bikses, eksperimentētājs mierīgi tuvojās kasei.

— Soreiz nekā sev piemērota neatradu, — Orlovskis skumīgi noplātīja rociņas. — Būs jāpiekāpj rīt...

Bet tad notika neiespējamais — kasiere pārdabiskā kārtā uzminēja, kas atrodas zem Orlovskas mēteļa, un eksperiments noslēdzās ar milzīgām nepatīksmām. Eksperimentētājam, protams.

Marija Disko no Viļa Knoriņa ielas 6 vīriešu biksēm meta līkumu. Viņa par eksperimenta objektu izvēlējās vienpadsmit šampūna pudeles un trīs flakonus ar matu krāsu. Ak vai, arī parfimērija izrādījās tikpat liktenīga kā bikses!

Vitālijs Baranovs no kūdras rūpnīcas «Mārupe» 18. mājas laimi pārbaudīja ar svīteri. Sergejs Groms, kas nekur nav pierakstīts, to pašu darīja ar vīriešu kurpēm. Bet rezultāts abos gadījumos bija viens un tas pats — pilnīga iekrišana.

Jānis Vilde, ieradies veikalā no Ogres rajona Tīnūzu ciema padomes, eksperimentēja citādi. Viņu neinteresēja iespēja tikt garām kasei, nē, Jānis centās noskaidrot, vai kāds pamanīs, ja viņš ļaužu drūzmā iebāzīs savu rociņu viena otra pilsoņa kabatā. Pamanīja gan!

Māri Dzintarnieku no Dzirnau ielas 79/85 interesēja pavisam cita problēma — vai universālveikalā cilvēks var mierīgi piedzerties vai nevar. To pašu gribēja zināt arī ļaunlātie draugi Roberts un Irēna Risi no Lucavas ielas 5a. Tātad var vai nevar? Nevar, mīļie, nevar!

Iespējams, ka universālveikalā arī turpmāk parādīsies šādi indivīdi ar tieksmi uz dažādiem eksperimentiem. Kādi šie eksperimenti būs, to mēs vēl nezinām. Toties mēs jau tagad varam pateikt, kā tie beigsies — ar diskusijām izmeklētāja kabinetā par attiecīgu kriminālkodeksa pantu piemērošanu.

A. ISAIS

Rekvizitors un Saljēri

(PAŠDARBĪBAS VARIANTS)

— Ko tu smaidi, Mocart, par ko tu priecājies?! Uzpūties kā burbulis, bet pašam talanta tik, cik biljardbumbai matu... Nekas, es tev tūlīt iebēršu vīna kausā indī! Kur ir inde? Aha, tepat vien ir... «dzidoras velte. To astoņpadsmit gadus līdz sev nesu»... Diez, kādu draņķi tas rekvizitors man atkal ir iesmērējis?

Rekvizitor, neslēpies aiz kulisēm, nerādi man dūri, nāc šurp! Kas tas ir? Es vaicāju, kas tas ir? Vai tā ir inde, ko? Ak, inde!... Nu tad nogaršo šo ciānkālijū, šis žurkuzāles... Nē, jūs paskatieties! Rekvizitors laiza indi kā govs sāli, jo zina — tā nav inde, tas ir... Dod šurp, arī es nogaršošu... Tā jau zinājam! Tas ir pūdercukurs!

Ko jūs brēcat, režisor, ko jūs brēcat? Es norauju jums ģenerālmēģinājumu? Labāk visu pateikt acīs ģenerālmēģinājumā nekā pirmizrādē aiz muguras... Rādām uz skatuves drūmās pagātnes tumšo morāli, kad noindētus klasiskus krāva kaudzēs, skatītājus ar mākslas spēku audzinām. Bet ko paši darām? Mocartu ar pūdercukuru barojam! Jā, jā, protams, biedrs Mocarts ir saudzējams, biedrs Kuzēns ir primadonna, viņš taču ir mūsu lepnums, mūsu spīdekļis, šē tev čāja cepeti, šē tev pūdercukurul! Bet, kad man uz skatuves šņicele

bija jāēd, ko sulainis man pastūdzā? Pazolī! No kaučuka! Ta taču ir, man vēl šodien pat ista šņicele — pat restorānā! — pēc kaučuka garšol!

Tāpēc tālāk nespēlēšu! Un nemaz nelūdzieties! Kamēr kārtīgas indes nebūs, uz skatuves jūs mani nedabūsiet! Varbūt es ieeju Saljēri telā, varbūt es saplūstu ar vīnu, varbūt mani īsts pašdarbības talants pašlaik raisās, bet jūs...

Ak teātris, jā? Ak nosacītība? Bet rubli par biļeti mēs taču nemam pavisam reālu, par rubli trīs pudeles alus var nopirkt, skatītājs nāk, maksā, grib par savu naudā istas kaislības redzēt, uz vienu noindētu Mocartu paskatīties. Bet ko viņš saņem? Pūdercukurul!... Vai Puškins savā drāma tad krāpšanos norādīja? Nezināt? Nu tad uzskiriet vajadzīgo lappusi, izlasiet remarku! Izlasījat, nobālējāt, tagad jūs gūbsit? Tā iet, kad neapgūst klasiku, bet grib ar pūdercukuru tikt cauri tur, kur skaidri norādīts — «her kausā indi»!

Bet tu, Mocart, nevaimanā un netēlo mirstošo gulbi! Pats šo lomu gribēji! Kas režisoru trīs dienas ar konjaku dzirdēja, kas viņam nakts vidū pa tālruni zvanīja? Nu tad saņem to, ko esi pelnījis!... Ko, Mocartu nepietiks? Kas teica, ka mums Mocartu nepietiks? Pietiks!

Kas nesaprot, ka māksla prasa upurus, tadam teātri nav ko meklēt!... Mums jādoma par publiku: publikai būs patīkami, mums pašiem labi — klasiskā repertuāra plānu izpildīsim! Un kas par kasi būs! Tā jau domāju — visulaiku kladzinājat, ka māksla prasa upurus, bet tagad izrādās — draugu būsana svarīgāka, jā? Nu, ko tad mēs līdz šim esam upurējuši? Jēkabsonu? Viņš taču katru vakaru uz skatuves bija tik pilns, ka viņam karalu lomas vien deva spēlēt. Lai pāzi katrs no savas puses vīnu varētu atbalstīt. Divi ved, trešais kājas cilā... Un kuru tad vēl? Ak, Laktinu! Pats vainīgs! Izrok kultūras nama vadībai bedri, bet aiz iedzimtas lišķības kāpnītes iekša atstāj... Pintīks!

Būs inde beidzot vai nebūs?! Nebūs? Ka zināt, kā zināt... Un tu, Mocart, labāk klusē! Kas tu par klasiku, ja septiņas notis pēc kārtas nodziedat nevari. Nu, nodziedi, nodziedi, mēs paklausīsimies! Do, rē-ē-ē, mi-i-i... Tfu! Un tas esot Mocarts! Tas esot mūsu pašdarbības spīdekļis! Nu, vai ilgi vēl būs jāgaida? Es skaitu līdz trīs! Viens... divi... Ko jūs stāvat? Ko jūs vēl gaidāt? Es taču lielgabalu neprasu, man balistiskā rakele nav nepieciešama, gādājiēt šurp kārtīgu indi, citādi man jau pirmajā pirmizrādē piemietīsties mazvērtības komplekss,

es no skatuves varu sākt stāstīt, kas mums te aiz kulisēm notiek...

Sapratāt? Nekas, nekas, es varu pagaidīt... Mocarts arī pagaidīs... Ātro palīdzību? Kā jums tik, kā jums tik, man vienalga... Nekas, Mocart, nekas, nekārti izmīsumā, medicīna tagad dara brīnumus, bet, ja ne, arī nav liela nelaime — nemaisīties vairs dzīvājiem pa kājām...

Atnesi? Kas tas ir? Nezinā! Kas tu esi par rekvizitoru, ja nezini, ko aktieris dzers? Nu tad nogaršo, nogaršo, kaut tevi divi deviņi! Es saprotu, neviens negrib mirt, bet... Nogaršoji? Nu kā? Rekvizitor! Ko tu žāvājies, kāpēc tu neatbildi? Pagalam?... Nē, šņāc... Tā jau domāju, ka inde tā nebūs... Nu labi, kaut vai miega zāles...

Se, Mocart, dzer savu vīna kausu! Līdz dibenam, līdz dibenam! Un peciņu gaisā! Tā... Brīnišķīgi! Tas tagad arī vismaz diennakti krāks! Nu es varu turpināt lomas tekstu... «Man sāpīgi un labi, it kā pienākumu grūti es būtu veicis. It kā atšķēlis man ārsta nazis slimo locekli»...

Guli, Mocart, guli... Pēc mēģinājuma dalis lomas jaunajai lugai... Nedomā, ka tu viens vari pīt intrigas!

Teātris gatavais... ZANIS EZĪTIS

SOLĪJUMU VIRTUVE

Droši vien katrs rīdzinieks būs dzirdējis pa radio, skatīties televīzijā un lasījis laikrakstos restorāna «Ruse» reklāmas.

Kas gan viss tur netiek piedāvāts cienījamajiem rīdziniekiem un Rīgas viesiem! Svētku dienās — bagātīgākā ēdienu izvēle! Konditorejas un kulinārijas izstrādājumu izstāde! Konsultāciju birojs, kas sniedz mājāsaimniecēm nepieciešamos padomus par dažādu ēdienu gatavošanu!

Iegriezos kopā ar paziņu restorānā «Ruse» atpūtas dienā — 16. jūlijā. Nopirkām ieejas talonus un apsēdāmies pie galdiņa. Bijām nolēmušas paēst vakariņas, tāpēc sākām pārspriest, ko varētu pasūtīt.

— Lūdzu, — mūsu pārdomas iztraucēja oficiants un nolika priekšā auksto plati.

Nogaršojušas salātus un zivi, nācām pie slēdziena, ka šo cienastu mūsu ēstgribai ir par maz.

— Dabūsiet arī firmas ēdienu «Balkānu tūrists», — redzēdams mūsu neapmierinātās sejas, oficiants paziņoja.

Šo plovam līdzīgo sautējumu jau bijām baudījušas, tāpēc izteicām vēlēšanos nogaršot kaut ko citu.

— Parādiet, lūdzu, ēdienu karti, — griezāmies pie oficianta.

— Lūdzu, — laipnais apkalpotājs tūlīt pasniedza mums dzērienu karti.

— Piedodiet, jūs pārpratāt! — traucējām viesmīli vēlreiz. — Mums, lūdzu, ēdienu karti!

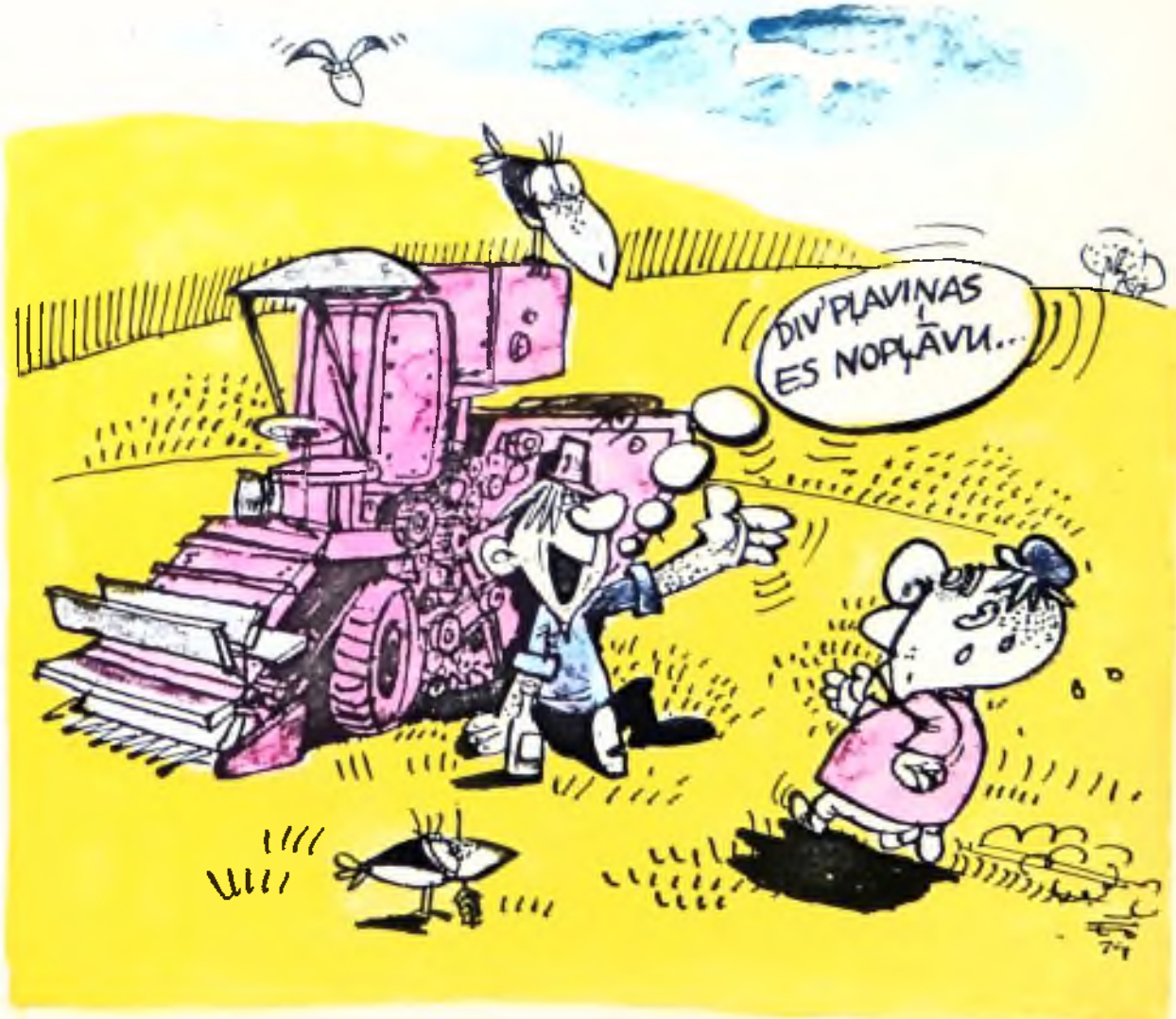
— Nav tādas! — restorāna kalpotājs noplātīja rokas.

— Nu tad atnesiet vēl kaut ko paēst.

— Varu pasniegt tikai to pašu auksto plati un firmas ēdienu «Balkānu tūrists».

Kā liecina reklāmas, restorāna «Ruse» vadība ļoti rūpējas par cienījamajiem rīdziniekiem un Rīgas viesiem ērtībām. Ja tas tiešām tā, restorānā vēl vajadzētu atvērt nelielu konsultāciju biroju, kas apmeklētājiem sniegtu ziņas, kur var paēst vakariņas pēc «Ruse» apmeklētības.

M. OZOLIŅA

— KAS PĻAUJ TREŠAJĀ BRIGĀDĒ, KOI

Cel, ko celdams...

Arhitekts arheologs Slejausis jau sen meklēja faktus savai disertācijai par senām celtnēm un tāpēc ļoti nopriecājās, uzzinājis, ka Stučkā slienās augšā jauna sakaru mezgla ēka.

— Tad jau brīnišķīgi! — iesaucās zinātniskos grādus alkstošais censonis. — Tad jau iepriekšējai ēkai jābūt ļoti vecai un, pētot to, es iegūšu vajadzīgos materiālus.

Lebraucis Stučkā, Slejausis tūlīt pamanīja lielu nožēlojama izskata celtni.

«Tā ir istā!» ne mirkli nešaubīdamies nosprieda pētnieks un sāka drudžaini pierakstīt raksturīgākos faktus. «Visi logi izdauzīti. Ēkā gardo vējš. Palodzes deldē lietūs pilieni un grauž mitrums. Jumts netur nokrišņu svaru, tāpēc nepārtraukti tek. Elektribas vadi vairs nekur neder...»

Un tomēr visspēcīgāko iespaidu uz Slejausi atstāja mājas fasāde.

«Skaists senās arhitektūras paraugs. Laika zobus krietni pastrādājis!... Veiksmīgs atradums! Brīnišķīgs materiāls manai disertācijai!» Slejausis nodomāja un priecīgi satraukts berzēja rokas. «Jāmēģina tikai steidzīgi noskaidrot, kurā gadā šī senatnīgā celtnē uzbūvēta.»

Enerģiskais zinātnieks sāka kapelēt pa fasādes mūriem un meklēt, vai kādā ķieģeli nav iekalts nama celšanas gads.

— Ko jūs tur darāt? — pēkšņi Slejausi uzrunāja kāds vietējais, kuru, jādomā, bija pārsteigusi pētnieka divainā rīcība.

— Mēģinu noskaidrot, kad šī senā celtnē būvēta un kas to ir uzcēlis, — disertācijas rakstītājs atzinās. — Tas man nepieciešams zinātniska darba nobeigšanai.

— Ā, to es zinu! Šo māju cēlušas veselas divas organizācijas — Ogres Celtniecības pārvalde un Ogres PMK, — virietis paskaidroja. — Starp citu, to sāka celt pirms vairākiem gadiem un tā vēl nemaz nav pabeigta!

— Jūs laikam kaut ko putrojat, — pētnieks negribēja ticēt.

— Jūs pats putrojat! — vietējais sadusmojās. — Paskatieties dokumentos. Māju vai, precīzāk izsakoties, jauno sakaru mezgla ēku pašlaik cel Ogres PMK. Celtnes nodošanas termiņš vairākkārt pagarināts. Bet, kad to nodos ekspluatācijā, isti nezina neviens.

Un, pagriezies Slejausim muguru, viszinis cēli aizgāja.

J. JODS

LOĢIKA

Āpsis sēdēja īgns un sabozies.

— Nesaprotul — viņš drūmi rauca pieri. — Tai lietā ar Lapsu un Lāci nav nekādas loģikas!

— Ir, mīļumiņ, ir! — Zakītis pamācīja draugu.

— Sava loģika ir visās lietās.

— Bet šoreiz nav! — Āpsis ietiepīgi nūrdēja.

— Pats zini: no mūsu kantora viņi aizgāja patvaļīgi.

— Tev taisnība, — Zakītis piekrita. — Turklāt pašā spriegākajā darba laikā. Savus būvobjektus pameta gan Lācis, gan Lapsa un aizskrēja meklēt laimi kaimiņu celtniecības kantorī.

— Nu redzi, tu pats man piekriti, — Āpsis kļuva priecīgāks. — Tomēr saki, ko gribi, loģikas šajā lietā nav! Pēc tam abi divi atnāca atpakaļ. Un kā viņus saņēma? Lapsu sagaidīja ar atplestām rokām, bet Lācim izteica rājienu un stingri jo stingri nobrīdināja.

— Tā bija gan, — Zakītis apstiprināja.

— Nu redzi. Bet abiem taču ir vienādas kategorijas, vienāds darba stāžs un galu galā arī vienāds pārkāpums. Kāpēc pret viņiem tik dažāda attieksme? ... Nav te loģikas, nav! — Āpsis nerimās.

— Ir, mīļumiņ, ir, — Zakītis uzsita draugam uz pleca. — Lācis atgriezās viens pats, bet viltnieks Lapsa, redzi, atskrēja pats un piedevām vēl atveda līdzīgu pārkāpēju celtniekus no tā paša kaimiņu kantora.

— Bet, kur tā loģika!

— KĀPĒC IZLIETNI IELIKĀT ISTABĀ!
— JOS SODZĒJĀTIES, KA TEK GRIESTI...

G. VĪNDEDZIS

BEZ VĀRDIEM.

A. MUKĀNS

A. MUKĀNS

J. JUZEFS — KUR TAS REDZĒTS, KA EZERU GLEZNO DZELTENĀ KRĀSĀ!

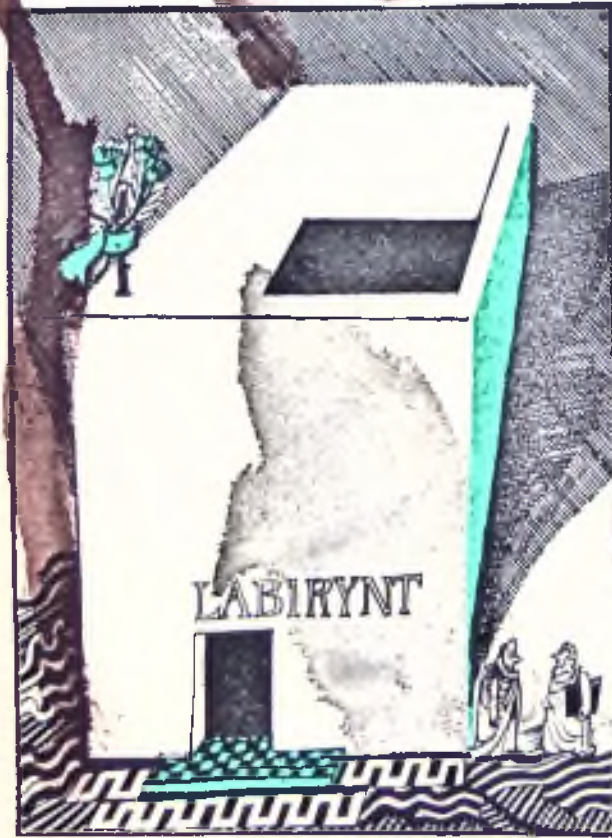
M. KAMANE

SZPARK

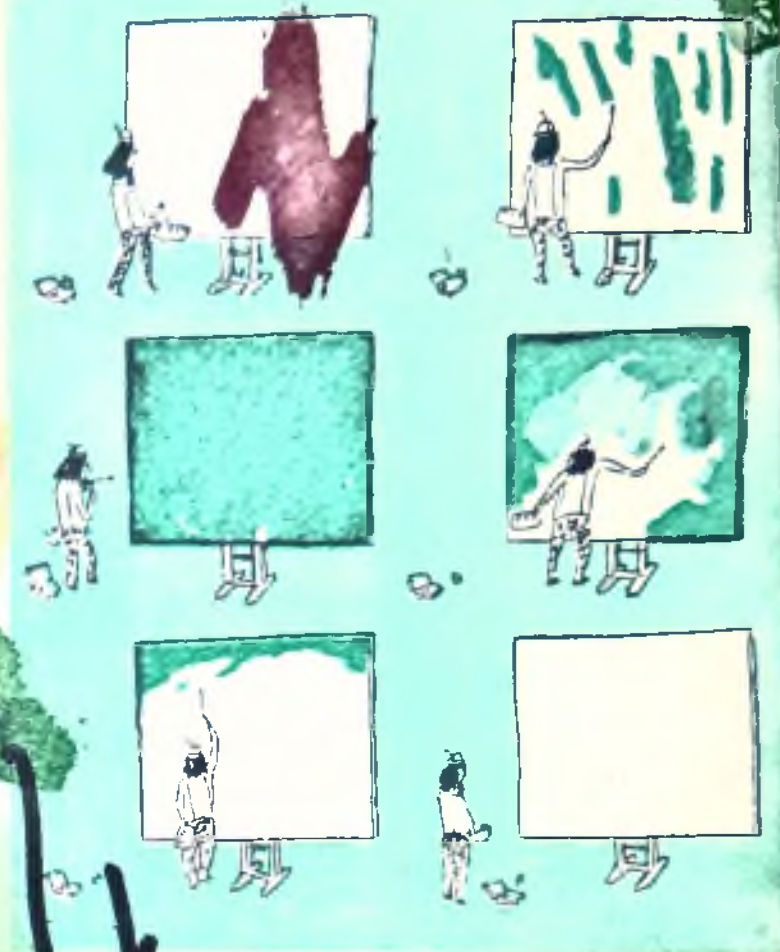
POĻŠATIRAS LINHUMORA ZD.

— BĒRĒJU, DĀRBA NEDELĒ PAGARINĒSI, LIQZ
— TĒCĀM DIENĀM.

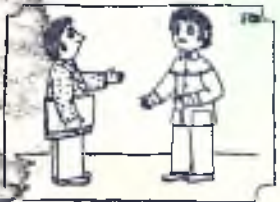

— BET MATERIĀLU IETAUPĪJUMS UN NODOŠANA
EKSPĻUATACIJĀ PIRMS TERMIŅA, TAS NAV NEKĀS!
R. TVARDONŠ

BEZ VĀRDIEM.

A. Modarevski

— NU, KĀDS BIJA ATVA-
LINĀJUMA LAIKS KĀL-
NOS!
— BRIESMĪGS. AUKSTS
UN LIETAINS, BET VAR-
SĀVĀI!
— TAS PATS... TIKAI
LETĀK.

HA GA

— PIECPADSMIT LITRUS MAISIJUMA, LŌDZU!
Z. KOSIŅINS

BEZ VĀRDIEM.

A. Bareckis

ACUMIRKLĪTI, JAUNĀIS CILVĒK, JA JĀU JŌS
KATRĀ ZINĀ GRIBAT SKRIET, IZRAKSTĪSU JUMS
KOMANDEJUMU.

Z. Zjumeckis

SAUNNIKA

JEB IESKATS MŪSDIENU LATVIEŠU PIRTNIECĪBĀ

Kopš cilvēce sakusi pētīt savu biogrāfiju, esam kļuvuši ne tikai bagāti, bet arī neapmierināti. Piemēram, esam sakuši gausties, ka arhitektūra mums nav sava stila, bet celtniecība ista vajasprieka. Tāpēc daudzi nopūlas gara sviedros, lai radītu gadsimta stilu — saunku, un brīvajos brīžos cik spēdami būvē tās pieminekļus — somu pirtis.

Kā gan citādi — šodien laukos vairs reti kur var atrast guļkoku ēcinās, kur pēras mūsu tēvi, un arī tās pašas laika zoba sagrauztas ka vecāsmātes purā lādes. Sak, galu galā, kam vajadzīga tāda veču māžošana ar bērza slotām uz lavas. Mazgāties var itin labi vannā zem dušas. Tāpēc mode nācis imports — somu pirtis. Tiesa gan, ar pamatīgu nokavēšanos, jo ārzemēs tās ieguva atzinību jau trīsdesmito gadu sākumā. Taču labāk vēl nekad. Ka liecina nostāsti, pirmo pirtuvi ziemeļnieku gaumē uzbūvēja Valka vietēja Starpkolhozu celtniecības organizācija, bet lavina, zināms, sākas no viena akmens. No Valkas tā vēlas uz Valmieru un Cēsim, drīz aptvēra visu Vidzemi. Tad nopietni ieinteresēja rīdziniekus, nemierīgi kļuva arī Zemgales lidzenuma ļaudis un citādi rāmie kurzemnieki. Brauca cits pie cita pirties un, protams, apgūst pieredzi.

Jau antikajā pasaulē ievērojamais ārsts Hipokrāts un citi dižgari pirti atzina par spēku atgūšanas vietu. Arī latvieši allaž bijuši naski uz pēršanos — pēc kārtīga darba cēliena kāpuši uz lavas, uzmetuši garu un vicojusi sānus ar bērza slotām. Pat teiciens izdomāts, ka pēc tādas sviedrēšanās cilvēks jūtas kā no jauna piedzimis.

Nevienam nav iebildumu arī pret somu pirtīm. To lietderību daļēji atzīst pat mūsdienu ārsti, par milzīgo sviedrēšanās cienītāju pulku nemaz nav runas. Lai ievirzītu vispārējo entuziasmu likumīgās sliedēs, saunu būvniecību savā pārziņā centās pārņemt arhitektūras un celtniecības kontroles inspektori. Taču drīz vien šī celtniecība ieguva tādu vērienu, ka izlēca no jebkurām sliedēm un inspektori palika ar garu degunu. Celtnieki arvien retāk taujāja pēc saskaņota projekta, būvdarbu atļaujas, tehniskās uzraudzības un Valsts komisijas, kas būvi pieņemtu.

Kamēr virmoja kaislības, kvantitāte bija sasniegta un varēja padomāt par kvalitāti. Tā pirtuves pārvērtās nozīmīgās sabiedriskās celtnēs, teiksim, pat atpūtas kompleksos. Klāt nāca ne tikai slēgtie peldbaseini, dušas, slīddēļi un kāpnītes uz upi vai ezeru, viesistabas un atpūtas telpas, bet arī ēdamzāles, deju zāles, bari, kamini un klusi kaktiņi, kur atlaisties gēlaka bridī. Un, protams, mākslinieciskā apdare! Ar kalumiem, griezumiem, griezumiem metālā un krāsas ar senātnes šaurību mūsdienu vērienā.

Tad nebeidz nenak brēkdama. Pēršanās priekos — aizņemties jebkura piesardzība, un cita pēc — dārgās celtnes nosvīla sprakšķē — CRBP pirts pie Daugavas,

Tapēc tikai retu vakaru nekūp saunu skursteņi un pie dabas krūts neatlīgo jaunas un vecas «Volgas», retāk «Muskviča» un «Žiguli»...

Tas jo vairāk prasa filigrānu apkalpošanu. Agrāk pirtuvē rosījās tikai pirtnieks, bet šodien par viesiem

Jūrmalas mežrūpniecības saimniecības pirts pie Berbeķu ezera, Augstsprieguma tiklu Brocēnu apakšstacijas pirts pie Cieceres ezera, Lauksaimniecības ministrijas pirts zinātniskās pētniecības saimniecībā «Krimulda». To nodedzināja gāzifikācijas viri. Bet pirts Stāmeriņe nodega tikai tāpēc, ka ugunsdzēsēji nekādi nespēja tai piekļūt. Tā bija uzcelta ezera vidū...

Par spīti likumības sargātājiem un sarkanajam gailim, paslepus celtās somu pirtis saaugušas kā bekas pēc lietū. Tāpēc šodien neviens nepateiks, cik daudz to Latvijā saradies un cik rubļu no valsts kabatas (dažādu organizāciju kultūras un sadzīves fonda) tām izdots. Mežsaimniecības un mežrūpniecības ministrijas sistēmā vien darbojoties 16, bet būvdarbu stadijā esot astoņas pirtuves. Pati lepnākā — Mednieku pils, no ziņkārīgo acīm tā ir labi noslēpta Dundagas silos. Taču sauna nav adata, ko var ieģrūst siena kaudzē, lai to neviens neatrastu...

Bet ir arī citas problēmas. Rīgas rajona «Mārupes» kolhozā ir veselas divas saunas, bet kolhozieku vidū tās īpašu popularitāti nebauda. Kam tad patiks katrā mazgāšanās reizē izmest pa rubli, turkiāt jāgādā arī kāds grādīgāks malks. Jo saunu cienītāji tādu tradīciju ir ieviesuši.

Starp citu, lauku cilvēkam, pat ja viņš to vēlas, ne vienmēr izdodas tikt tadā pirtī iekšā. Ja ieejas biļetes arī ir, tad rīkotāji zina, kam tās pārdot.

jau rūpējas atpūtas iestādes direktors, administrators, kā arī bārmenis, bufetnieces, apkalpotājas, pat sargi. Ej nu atbildi, ja kāds pēršanās skurbuli iekrit ūdenī vai aizsnaūzas ar smēķi pirkstos. Tā jau var pirti viens divi nopipēt, kā tas gadījās Jūrmalā, Asaros. Bet vispār par šo saunu der pastāstīt mazliet vairāk.

To uzbūvējis Jūrmalas sadzīves pakalpojumu kombināts. Šī ēka, jādama, izmaksājusi pieklājīgi, ja tagad par katru tani pavadīto stundu jāmaksā pusotra rubļa. Vēl viens organizatorisks noteikums — entuziastus pieņem grupās ne mazāk par desmit cilvēkiem un uzturēšanās laiks — ne mazāk par trīs stundām. Par papildu atlīdzību var iegādāties uzkodas un vēl šo to, ja vien nopirktais laiks nav aizskrējis vēja spārniem un aiz vārtiem negaida nākamā maiņa.

Šāda informācija, ko sniedz saunas direktors b. Ciniņš, izraisa interesi pat visvienaldzīgākajā subjektā. Taču — nekā pārsteidzoša Asaros nav. Pirtij ir tieksme uz plašumu, pēc ugunsgrēka tā kārtīgi rekonstruēta. Pieticīgas ērtības — gērtuves, dušas, baseins. Protams, arī zāle, bārs ar kaminu un pieklājīga apdare senču garā. Priecē gan tādi sikumi kā peldmēteļi un siltumizolējošas tupeles. Aiz loga — ūdeņu un priežu šalkas. Pirts un palīgobjekti apjoti ar augstu necaurskatāmu sētu, pie vārtiem cits pēc cita mainās četri sargi, kas rūpējas par mieru, kārtību un par to, lai neizvazātu šaipus zoga nelikumīgi topošās dzīvojamās mājas būvmateriālus. Kad š. g. 5. martā tur pērās Valsts celtniecības inspekcijas darbinieki ar republikānisko pilsētu inspektoriem un rajonu celtniecības kontroles inspektoriem, tad varēja domāt, ka nelikumīgajai celtniecībai būs gals.

Bet mājastēvs, Jūrmalas celtniecības kontroles inspektors S. Poganskis, bija noorganizējis tādu garu, ka neviens nelikumīgo celtniecību vairs nevarēja saskatīt. Ne jau inspektori maksāja no savas kabatas. (200 rubļu ir samaksāti no Rīgas rajona arhitekta ražošanas grupas naudas.)

Jūrmalā ir vēl četras citas pirtis. Ērtības gan tur ir mazākas — dažkārt apmetums krit uz galvas un bieži pietrūkst silta ūdens. Kā atzīst to direktors b. Novickis, visām steidzami vajadzīgs kapitālais remonts un katrā pa sargam, lai nezustu kurināmais. Un vēl viens interesants fakts — Jūrmalas sadzīves pakalpojumu kombināts V. Novickim, kas atbild par četrām pirtīm, maksā mazāku algu nekā saunas direktoram M. Ciniņam, turklāt atrod 360 rubļus mēnesī somu pirts apsargāšanai. Viss esot atkarīgs no pirtuvju kategorijas. Tā, lūk...

Ieskats latviešu mūsdienu pirtniecībā nebūtu pilnīgs, ja mēs apmierinātos tikai ar līdzšinējās vēstures izklāstu, neiezīmējot nākotnes altistības perspektīvu. Kad visas pirtuves būvēs likumīgi pēc drošiem projektiem un tās izmantos pēc vienotas kārtības, sāksies nepieredzēts mazgāšanās uzplaukums. Katrs varēs karsēties un ūdenoties tā, kā viņam labāk patīks. Tad saunas kļūs tik tiešām sabiedriskas un visiem tikamas. Un tad saunika arhitektūrā un tās pieminekļi celtniecībā iegūs patiesu un pelnītu popularitāti.

2. VANAGS,
E. STRAUTIŅS

ERUDĪCIJA

Mēs nolēmām labāko apkalpes locekļu portretus ievietot Goda plāksnē. Tiesa, mūsu kuģītis nav nekāds lineris «Aleksandrs Puskins». Pat ne tankkuģis «Terry Canyon», kurš ietnece zemūdens klinti un tik tikko neparplūdināja ar nautu Britu salas, Grinčas meridiānu un piedevam vēl visu Francijas ziemeļu piekrasti, krevetes vien nobendēja milzu lērumu, un pat peldēties vairs nebija kur iet. Starp citu, es novirzījos no temas...

Uz kuģīša mums bija sapulce. Velkonitis maziņš kā galoša. Kad visi sanācām un uzkurinājām pipas, kļuva tumšs kā nakts vidū. Dūmi mutiņiem velās ārā pa ventilācijas vadu. Tobrid ostu apstāģāja pats ostas kapteinis.

— Hei, jūs uz velkoņa!... — viņš uzsauca.

— Protams, uz velkoņa! — atsaucās sardzes vīrs.

— Jūs taču degat!

— Mums tur sapulce. Goda plāksnei kandidatūras izraugāmies...

Starp citu, es atkal novirzījos. Atgriezīsimies pie lietās. Pirmais vārdu lūdza kuģīša kapteinis.

— Es, — viņš teica, — lieku priekšā trīs kandidatūras. Manu palīgu Dižegli, mašīnistu Saliņu un kurinātāju Svili. Vajag vēl ceturto. Bet kuru lai izvēlēš? Jūs man visi esat krietni zēni...

Mēs, pats par sevi saprotams, uzklaustījām šefa priekšlikumu. Par trim nobalsojām gods godam. Bet

pie ceturta iestrēgām. Sacēlās troksnis kā Biskajas līcī, kur, kā jūs zināt, grāb rēlt elektrostaciju. Starp citu, es atkal novirzījos! Bet ko lai dara, ja nespēju palaut gāzēt nevienu gramatu, kur kaut kas rakstīts par jūrām un okeāniem. «Erudīcija» kā teica pirāts Kips, uzbrūkdams spāņu karavelai, kas veda acetku zeltu. Salauptos dārgumus vēl šobaltein meklē.

— Paklau, tā mēs no šejienes arī nekad netiksim! Tu mūs te uz mūžīgiem laikiem gribi noturēt, vai?

— Pardon! Pie reizes par enkuriem. Uz pirmo enkuru patents bija saņemts 1712. gada Loida aģentūra. Interesanti tas, ka enkurs atgādina krustu no diviem balkiem. Bet iekabinājas, es jums teikšu, prieks bija redzēt!

— Atkabinies taču no mums!

— Pardon! Acumirkliņi! Vai no jums kāds pateiks, cik svēra linjkuģa «Renown» enkurs? Nu tā pašā, ko japāņi nogremdēja tūkstoš deviņi simti četrdesmitajā gada Singapuras līcī. Japāņi uzzināja angļu slepeno šifru un noraidīja radiogrammu ar viltus izsaukumu. Amerikāņi savukārt uzzināja japāņu šifru un izsūtīja savu eskadru četru lidmašīnu bāzes kuģu sastāvā pretim admirāļa Jamamoto eskadrai, kura virzījās uz Midvejas salu. Starp citu, atkal novirzījos, tāpēc stāvēšu klusu!

— Nekā nebija, ja reiz iesāki, tad arī pabeidz, — Svilis iebilda.

— Tālāk? Parēlās simt padesmit amerikāņu pikējošie bumbvedēji un pussimts torpēdu lidmašīnu. Pirmajā gājienā sasmalstīja linjkuģi «Kurosivon» un trīs vieglos kreiserus. Otrajā vēl divus japāņu lidmašīnu bāzes kuģus. Un interesanti tas, ka... Starp citu, vēlreiz esmu novirzījis...

— Nedzen velnu, nekur tu neesi novirzījis, — kapteinis iesaucas. — Vīlā tālāk!

— Ja nu kapteinis lek, lai iet. Japāņu zemūdeni vienība, kas tobrīd atradās slēpti piecpadsmit jūdzes uz dienvidaustrumiem, neko nevarēja palīdzēt. Un vēl vairāk — cieta smagus zaudējumus. Tani rajona ūdens dzidrs kā asarā. Bet tagad es mainu kursu... Amazones pietekā Ukajāla dzīvo dziedošs zivis. Protams, nedzied jau tā kā Margarita Vilcāne vai Ojārs Grinbergs. Kur nu! Tām zivīm zem žaunām ir īpaši pūšļi ar gaisu. Kad šie pūšļi savelkas, gaiss nak arā un rodas dziedošas skaņas. Kā redzat, ir ne tikai zemūdens zveja, bet arī dziedāšana. Tālad uz zemūdens valstību var doties ne tikai zivis ķert, bet arī tas paklausīties... Starp citu, jau atkal novirzījos!

— Labi, par to, cik varens bass ir valzivīm, tu mums pastāstīsi nākamreiz, — kapteinis pielika punktu manam stāstījumam, — bet tagad lūdzu balsot.

Visi nobalsoja par mani.

G. SERGEJEVS

— JOPROJĀM RISINI KRĀSAS PROBLĒMU!
— IZSKĪROS PAR ZILO.

J. MELGAILIS

BEZ VĀRDIEM.

E. OSS

H. LEHISTE «Pikker», Tallina

FELETONISTU PEGAZS

Kad no rīta ieradās darbā, pie redakcijas durvīm stāvēja ēzeli. Viņš paskatījās uz mani mazliet skumjām acīm, pavēcināja asti un jautāja:

— Cik reizes nedēļā tu tik vēlu nāc uz darbu?

— Ka — cik reizes? — es atjautāju. — Pulkstenis rāda tikai pusastoni, bet darba diena mums sākas deviņos. Un vispār — kas tev par daļu?

— Nerunā niekus! — ēzeli sacīja. — Slēdz labāk durvis vaļā, iesim iekšā! Ja tādi braļi kā tu grib dzīvot ko sasniegt, jāsak strādāt krietni agrāk. Nevis puse dienas janogul.

Viņš uzklidzināja pa kāpnēm pirmais, visu laiku kaut ko būbinādam. Izstaigājis redakciju, ēzeli atzina, ka māja esot buvēta pa roku galam un ka par to būtu jāuzraksta feletons. Tiesa, kas tiesa, no šī ēzela varēja iznākt lietaskoks.

Beidzot viņš apmetās manā istabā un paziņoja:

— Palikšu pie tevis. Šī istaba ir pati lielaka.

— Paga, paga! — es iesaucos. — Kas vēl nebūs:

atnāk neviena nelūgts un uzreiz — es te palikšu! Man nekādu ēzeļu nevajag!

— Vajag gan, — ēzeli atbildēja. — Pegazs tev ir?

— Kas tad mums, feletonistiem, Pegazu dos? — es bēdīgi atteicu. — Pat parasts zirgs, kas sevi cienī, pie mums nenāks. Bet, ja viņam vēl arī sparni ir, tad tāds nabaga jokrakstīm ne vīrsū neskatisies. Vai pasaulē nopietnu, solidu radošu intelektuālu trūkst?

— Es jau saku to pašu, — ēzeli piekrita. — Tāpēc arī nācu tieši pie tevis. Būšu jūsu redakcijai, tā sakot, kolektīvs Pegazs. Viens taču jums galā vajadzīgs! Tiesa, lūdot es neprotu, bet gan jau pats redzēs — savs labums no manis būs. Arī algu es neprasīšu.

Ja tā labu padomā, ēzelim bija taisnība. Kaut kāds

lantaziju rosinošs radījums redakcijā tiešām derētu. Bada laika velns pat mušas ēd — labs būs arī ēzelis! Feletonisti jau nav izvēlēti. Tā es ēzelim arī pateicu. Viņš pavicināja asti un apgūlās uz paklāja.

— Atnes kaut ko paēst! — viņš pavēlēja.

Parskrēju par ielu un nopirku galas pirādziņus — tos par piecām kapeikām gabalā. Pirādziņi ēzelim diezka negaršoja, bet galu galā viņš noēda visus, sacīdams, ka no manis neko labāku nesagaidīšot.

Kad par ēzeli izdzirda kolēģi, viņi nosprieda, ka labāk jau būšot nekā pavisam bešā. Ezelis izrādījās gluži prātīgs lopīnš. Reiz man bija jāraksta feletons, bet viņš preti — nē, nav vērts. Galvenais varonis esot no zvērinatajiem sūdzībkaļiem. Rakstīšot un žēlošoties — redakcija iedzīvošoties nepatikšanās. Šim vīram esot daudz draugu. Lai es labāk par to otru — tas esot kārtīgs cilvēks un ņemšot visu tūlīn pie sirds. Uzrakstīšot redakcijai atbildi, ka tiks pielikti visi spēki, lai feletonā minētos trūkumus likvidētu un plānu izpildītu. Arī aizmugures tam otrajam nekādas neesot.

Galū galā ēzeli izrādījās noderīgs. Jāiet materiālus vakt? Lūdzu, kāp tik ēzelim mugurā! Daudz ērtāk nekā kājām. Mēs pie lopīņa tā pieradām, ka nūcās sastādīt tā lietošanas grafiku. Būtu nu bijis vēl steliņģis, tad transporta un garāžas problēmu redakcija varētu uzskatīt par atrisinātu. Vienīgi ar barību sakumā gāja pagrūtāk — nebija kur ņemt sienu. Bet tad vasarā noplāvām ap redakciju visas nezāles un piebāzām pilnus sienas skapjus. Arī auzas iesējām pukupodos.

Laiku pa laikam redakcijā ieradās kāds no tiem neapmierinātajiem, kam nepatīk, ja par viņiem publicēts feletons. Jūs jau zināt, cik tādi ir kašķīgi. Apgalvo, ka neesot vis gulējis grāvi, bet zālītē kā visi godīgi atpūtnieki. Lai rakstot atsaukumu. Kad

mēs vairs galā netikām, saucām palīgā ēzeli. Viņš briesmīgi blāva un lamājās — kā veco laiku fūrmanis. Nevienš to nevarēja izturēt ilgāk par divām stundām. Nospļāvušies neapmierinātie aizcirta durvis, solidamies ēzeli iesūdzēt tiesā. Lai tik sūdz! Pašus niknākos ēzeli gluži vienkārši izspēra pa durvīm.

Vārdu sakot — kaut gan feletonists reti kad ir miera ar sevi un pasauli —, ar ēzeli mēs bijām apmierināti un ēzeli ar mums arī.

Sāds stāvoklis būtu turpinājies ilgi, ja neieimaištos jauna skaudība. Ezelis iepatikās karikatūristiem, kas dažkārt arī māsās pa redakcijām.

Sākumā viņi ēzeli tikai gaidīja, vienmēr un visur to slavējot. Pēc tam — iemūzināja gan artušu, gan zimuli visvisādās pozās. Daži atļāvās viņam piezīmēt pat spārnus. Tas mūsu ēzelim gāja pie sirds — kuram tad nepatīk izskatīties labākam, nekā ir patiesībā? Ezelis tagad deva priekšroku karikatūristiem. Viņš ļāva tiem kāpt ārpus kārtas sev mugurā un dažkārt nozuda veselām dienām, galīgi sagraudams redakcijas darba kārtību. Mēs bijām spiesti desmit pavēlēs izteikt viņam pēdējo brīdinājumu.

Tas, protams, bija beigu sākums. Ezelis mēs redzējām arvien retāk, toties karikatūras pie mums plauka un zēla — to neviens vairs nevar noliegt, par to var pārliecināties katrs pats ar savām acīm.

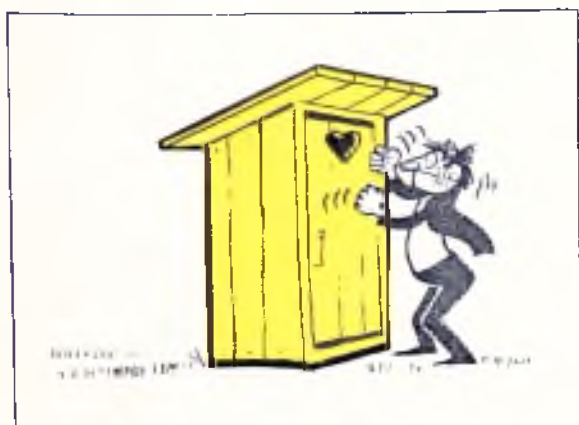
... Dzīve tagad ir vienmuļa un tukša. Atveru reizēm skapja durvis un skatos: siens ir, ēdēja — nav... Materiālus vākt jāiet kājām. Atkal un atkal kopa ar kolēģiem feletonistiem pārcilājam atmiņā to dienu, kad redakcijā ieradās ēzeli, atceramies katru viņa teikto vārdu. Un glabājam sirdis klusu sapni: varbūt viņš vēl atgriezīsies.

Bez dzīve nav sapnis...

— KO TU GLŪNI UZ TO SARKANMATAINO!
— AR SARKANMATI ES LIDZ ŠIM VĒL NEESMU BIJIS PRECĒJIES!

G. VINCEDZIS

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMANIS

A. RIMŠA «Šluota», Viļņa

MIZANTROPS

Frizētavā, savu kārtu gaidīdami, garlaikojās kāds ducis vīru. Vieni snauda, citi šķirstīja žurnālus, vēl citi grauza nagus vai sedēja tāpat vien, rokas klēpī salikuši. Iespraucos arī es rindas galā. Izvilku no kaudzes vecu avīzi un sāku to bez jebkādas intereses apskatīt. Pārskrējis acīm pār visām četrām lappusēm, jau gribēju panemt citu, kad blakus sēdošais pilsonis iebakstīja ar pirkstu trešajā lappusē un noprasīja:

— Lastiji?

Paskatījos norādītajā vietā un atcerējos plūdus, par kuriem bija rakstījusi visa centrālā prese.

— Lastiju, — teicu. — Nelaime.

— Sīkaja, — pilsonis noburkšķēja.

— Kas sīkaja? — es, neko nesapratīš, jautāju.

— Cilvēks, es saku, ir sīkaja, — pilsonis atmeta ar roku. — Kaut kāda nejauša ūdens straumīte, un tik daudz upuru! Pīles un zosis būtu izpeldējušas.

— Vārbūt, — es teicu.

— Zināms, ka būtu — pilsonis naidīdās. — Gan pīles būtu, gan zosis. Bet runā par augstāko mēģinājumu, par radības kro-

ni! Cilvēks ir puteklis un vairāk nekais.

— Protams, — es piekritu, — salīdzinājumā ar visu pasauli cilvēks ir puteklis.

— Nemaz nav vajadzīga visa pasaule, — pilsonis manāmi atdzīvojās. — Nemsim, piemēram, suni. Visi uzskata, ka suns ir sīka vienība, ka tā attīstība apstājusies evolūcijas puscelā, bet viņš kustina ausis, un padari tu viņam kaut ko. Grib — paceļ, grib — nolaiž.

Bez kādām pūlēm. Toties cilvēks...

— Taisnība, — sacīju. — Cilvēks ausis cilāt nespēj.

— Vai arī kakis, — pilsonis turpināja. — Tāpat sīka vienība, attīstībā atpalicis, tomēr stāvā sienā uzrāpjas, ka prieks redzēt! Bez kādām pūlēm. Bet tu?

— Nav ko domāt!

— Ja nolaidīsimies vēl zemāk, — pilsonis teica, — un pavērosim govī, tad ieraudzīsim vēl jaukākas lietišas: visas četras kājas kā iemietas, bet aste pati no sevis te pa vienu sānu — plīkš! —, te pa otru — plaukš! Dzenā mūšas un nevienam par to paldies nesaka. Tu to nedabūsi gatavu.

— Nē, — atkal piekritu, — nedabūšu vis.

— Vai arī zaķis. Guļ, bet acis vajā. Tu tā vari?

— Nē, nekādā ziņā. Ko nevaru, to nevaru.

— Bet, ja nemsim, piemēram, slieku...

Kad viņš pieminēja slieku, es pēkšņi atjēdzos un pilsoni pārtraucu:

— Piedodiet, slieka neder. Jūs aizmirsāt vienu lietu.

— Kādu lietu?

— Prātu, — es teicu. — Cilvēkam ir prāts.

— Kāds prāts? — pilsonis brīnījās.

— Tas ir kā, kāds? — es tā sadusmojos, ka uzreiz nevarēju atrast vārdu. Kamēr man galvā jau cās nesakarīgas domas, pilsoni pasauca frizieri. Es noslaucīju sviedrus un atkal sāku šķirstīt vecas avīzes.

Pēc laiciņa tas pats pilsonis, nofrizēts un sasmaržots, nostājās man blakus, pieliecās un teicu:

— Tu saki prāts... Protams, vārbūt, ka ir arī. Ko nezīnu, par to nestrīdos. Mūsu laikos viss kas var būt. Bet vai tas ko pierāda? Ja arī ir, tad tikai prāts. Vairāk gan nekā...

«Strēln», Sofija

KARAKUĢA „ICE” FANTASTISKAIS REIDS

OTRDIEN. Sliktā dienā sāku šo dienasgrāmatu. Laiks ir riebīgs, miglains, bet uzdevums, ar kuru dodamies ceļā, vēl miglaināks. Turklāt man uz galvas vienā reizē uzkrituši angļu admirālis Hils-Nortons, amerikāņu admirāli Mūers un Zamvolts, viņu kolēģis no Francijas — de Zuabērs!... Vispār uz klāja tik vien redz kā dažnedažādas NATO jūrasspēku atšķirības zīmes. Šķiet, admirālim Nelsonam bija taisnība, kad viņš rakstīja: «Ja uzbrūk nelaimes, tās nenāk pa vienai, bet veselām eskadrām.» Saņēmu norādījumus par maršrutu. Ceļā dodamies no Duvras.

TRESDIEN. No rīta mani iesauc admirālis Nortons, NATO militārās komitejas priekšsēdētājs, un izskaidroja ekspedīcijas mērķi. Spriežot pēc datiem, ko viņa franču kolēģis publicējis žurnālā «Defence Nationale», padomju bruņotie spēki gatavojot Rietumeiropas blokādi no jūras, bet tas «vismaz uz trim mēnešiem pārgriezīs satiksmes artērijas, pa kurām mēs saņemam izejvielas un kurināmo, un nospiedīs mūs uz celiem». Tāpēc mūsu uzdevums — noteikt vietas, kur blokādē varētu izsist robus. Klājs čum un mudž no virsniekiem, kas bruņoti ar binokļiem un tālskājiem. Man personīgi uzticēts aprēķināt, cik lieliem vajadzētu būt abu pušu potenciālajiem spēkiem.

CETURTDIEN. Starp admirāju kungiem notika domu apmaiņa. Mans tautietis Nortons augstos toņos aizstāvēja tēzi, ka šobrīd NATO blokam ir sevišķi nepieciešams radīt lielas ieroču rezerves, jo katram taču redzams, ka padomju puse neuzrāda ne mazāko vēlšanos panākt jebkādu vienošanos. Amerikāņu admirālis Mūers nolasīja fragmentu no raksta, kas bija publicēts laikrakstā «U. S. and World Report». «Mēs riskējam atpalikt militārajā jomā, ja Padomju Savienība turpinās attīstīt savu bruņojumu.»

Šai brīdī admirālis Zamvolts izvilka no portfela žurnāla «Playboy» numuru ar satriecoši kailu blondīni uz vāka. Visi iesaucās: «Bet, Voltij!...»

Admirālis iebilda. «Džentlmeņi,» viņš teica, «arī te ir runāts par militārām lietām, Jūras kara spēku štāba priekšnieks, tas ir, es, intervijā brīdina: «Neticu, ka PSRS izpildīs vienošanos par atbrūnošanos. Tāpēc mums jāturpina meklēt un radīt jaunus ieroču veidus.»

Augstie priekšnieki stipri iekarsa.

PIEKTDIEN. Vidusjūrā. Gibraltars palicis aiz muguras. Puse virsnieku, kuriem jāveic novērojumi, uz klāja nerādās. Admirāli turpina apspriesties. Vairākas reizes pārbaudīja manus aprēķinus, taču tie ir pilnīgi precīzi — lai blokētu Eiropu no jūras, krievi ir vajadzīgi 900 000 karakuģi. Bet, lai blokādi varētu pārraut, mums nepieciešams ne mazāk par pusotra miljona kuģu! Vairāk nerēķināšu, citādi sajukšu prātā...

SESTDIEN. Alpūta. Kuģa mācītājs noturēja dievkalpojumu. Vakarā bija lielisks viskijs.

PIRMADIEN. Vēl aizvien sāp galva. Tas sasodītais viskijs...

OTRDIEN. Atkal nelāga diena. Admirāli iznāca uz klāja un nesastapa tur neviena paša novērotāja. Tāpēc paši stājās sardzē pie tālskājiem. Pulksten 13.30, tieši tad, kad saule karsēja visnegantāk un man sāka uzmaukties snaudiens, tika sacelta trauksme. Admirāli bija pamanījuši, ka mums seko zemūdene — jūdzes attālumā no kreisā borta parādījās periskops. Pretinieks pamazām tuvojas. Drīz kļuva skaidrs, ka tas nav periskops, bet kaut kāda jauna tipa minikuģis bez apkalpes, kura uzdevums seko neuzkrītoši izspiegot. Nekavējoties pavēlēju mičmanim Braunam kāpt ar savu apkalpi motorlaivā un saņemt pretinieku ciet. Pēc pāris minūtēm tas jau bija uz klāja. Un tad izrādījās, ka mūsu priekšā ir melnā cieši aizkorķēta pudele. Mičmanis no tās izņēma sadzeltējušu papīra lapinu ar šādu tekstu:

«Doma par Eiropas kontinentālo blokādi ir absolūts ārprāts. Dekrē, Napoleona jūras ministrs.»

Priekšnieki kļuva drūmāki par mūsu kuģa lielgabalu stobriem un pazuda savās kajītēs. Kopš mācību gadiem jūrskolā es zināju, ka Dekrē tiešām kaut ko tādu esot teicis, un brīnījies tikai, ka līdz šim neviens nebija atradis pudeli jūrā, kur tik dzīva satiksme. Taču uzmanīgi apskatījis pudeli, es drīz vien atradu izskaidrojumu. Uz pudeles dibena varēja izlasīt: «Marseļa, Fab. Rožē un dēls. 1973. g.»

Acīmredzot kādam no virsniekiem dzērumā bija uzņākusī vēlšanās mazliet pajokot.

No 1. ranga kapteiņa Artībalds Loua
dienasgrāmatas norakstījumi

DIMITARS PETROVS
ALEKSIS ANDREEVS

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Lielbritānija var atkal uzelpot. Brīnumruncis Arturs, kas bija kļuvis par nacionālu slavenību ar to, ka ēdot izmantoja ķepas, ir atkal atradies. Pirms trim nedēļām runcis pazuda no savas mājas Esekšā. Policija konstatēja, ka runcis aiznesis ar varu, jo atslēga bija uzlauzta. Mazliet izplūkātis pēc dažām dienām runcis tomēr pārnāca mājās un tagad var turpināt uzstāties televīzijas raidījumos.

Kādā britu laikrakstā nesen bija ievietots ziņojums, kas pierāda, ka brīnumi notikuši gandrīz mūsu dienās. Tajā bija teikts: «Pēc tam, kad Ludviķis XVI bija giljotinēts, viņš atgriezās Versajā pie sava darba.»

Oldvestberijas [ASV] šerifu Džo Barnesu naktī no gultas piecēla un arestēja policijas vienība. Izrādās, šerifam, izrakstot apcietināšanas pavēli, mazliet misējis un apcietināmā vārda vietā tas ierakstījis savējo.

Moše Arti no Telavivas tika notiesāts uz četriem mēnešiem cietumā.

Kādā autobusā šis kabatas zaglis atpazīstamās bija ietāvis pirkstus policijas eksperta kabatā. Eksperts bija speciālists kabatas zagļu lietās.

Policijas acu priekšā kāds 38 gadus vecs autobraucējs no Nevisenburgas [VFR] norija savas vadītāja tiesības, ko viņam pieprasīja pēc satiksmes negadījuma. Taču šis pūles viņš varēja sev aiztaupīt. Pēc asins analīzes viņam tiesības anulēja.

Anglim Barijam Hovam nevajag bažīties par savu automobili. Diezin vai kāds mēģinās to nozagt, jo mašīnā parasti uzturas pitons. Tiklīdz Hovs izkāpj no automobiļa, čūska nekavējoties iekārtojas viņa vietā.

Kāda Čarlstonas [Rietumvirdžīnija — ASV] namamāte naktī piezvanīja policijai un satraukti ziņoja, ka brīdī, kad viņa sarunājusies pa tālruni ar savu vīru — naktssargu, pēkšņi dzirdējusi dobo troksni un vīra balss pazudusi.

— Es domāju, — teica sieviete, ka laupītāji viņu nomušījuši.

Policijas patruļa pēc desmit minūtēm sievietei ziņoja:

— Viss kārtībā. Jūsu vīrs iemidzis ar telefona klausuli rokā.

18. g.v. Mineapolises [ASV] bundzinieks amaters Tonijs Kliss-Keilistro ir uzstādījis jaunu pasaules rekordu bungāšanā. Tiesa, kad viņš bija nobungājis bez pārtraukuma 218 stundas, viņu vajadzēja ievietot slimnīcā.

Trevizo [Itālijā] laukstrādnieks Lui-dži Mauri saderējis ar kādu lopu tirgotāju, ka apēdis savus zābakus, ja šis uzkodas apstacīšanai saņems 3 pudeles vīna. Ar nazi, stangām un šķērēm Mauri sadalījis zābakus mazos gabaliņos, atstājot tikai naglas. Dienu vēlāk gardēdī nogādāja slimnīcā. Viņš bija saindējies ar alkoholu.

Londonā nesen tika nodibināts «Aizmāršīgo vīru klubs». Šīs organizācijas valde gādā par to, lai vīri dzimšanas un kāzu dienās neaizmirstu apsviekt savas sievas un rūpētos par attiecīgām dāvanām. Kluba rīcībā ir apjomīgs arhīvs, kas satur visas nepieciešamās ziņas.

Deptfordas [Anglijā] simfoniskā orķestra dalībnieki apgalvo, ka viņu kolektīvs pieskaitāms pie modernākajiem pasaulē. Pēdējā laikā orķestris iegādājies vairākus jaunus mūzikas instrumentus, tai skaitā 3 putekļu sū-

cējus, 2 šautenes, vienu šujmašīnu un vienu pneimatisko urbi.

Glendervas tuvumā [ASV] šosejas malā var izlasīt plakātu ar šādu tekstu: «Pēdējā laikā pilsētā no gāzes miruši 559 cilvēki: 11 to ieelpojuši, 9 — neizprotamā kārtā piegrūduši tai sērkociņu, bet 139 par daudz spēcīgi piespieduši gāzes pedāli.»

ASV autoinspekcija pēdējā laikā izjūt jaunu kadru trūkumu. Tāpēc daudzās Amerikas Savienoto Valstu apdzīvotās vietās parādījušies plakāti ar šādu tekstu: «Vai vēlaties, lai citi autovadītāji jūs respektētu? Tad vadiet autoinspekcijas automobiļa!»

Vīnē kāda socioloģe savas lekcijas laikā apgalvoja:

— Ir vēl daudz vīriešu, kuriem mājās ir bikses kājās.

Pēkšņi atskanēja kāda klausītāja balss:

— Vīrs tām katrā ziņā ir priekšauts.

Lionas [Francijā] montieri Žans Meljē atlaida no darba par to, ka viņš izbraucienam ar draudzeni bija izmantojis savas darba vietas ekskavatoru. Savu rīcību viņš mēģināja atstāstot šādiem vārdiem:

— Es jau varēju šim nolūkam izmantot arī savu motociklu, bet Zū-jeta ir meitene, kas mīl apmērus, spēku un vērienu.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Šā gada 8. numurā «Dadzis» rakstīja par pilsoņa Grīna likstām ar sadauzītu butotes stiklu.

Sadzīves pakalpojumu ministra vietnieks b. Lepins paskaidro, ka Stučkas rajona Sadzīves pakalpojumu kombināts apsolījis pilsonim Grīnam saplēsīt stikla vietā nedēļas laikā izsniegt veselu. Diemžēl kombināta darbinieki solījumu neesot pildījuši. Sakarā ar to dots rīkojums stiklu steidzīgi izgatavot un piegādāt pilsonim Grīnam.

Stučkas rajona SPK vadībai par neizdarību aizrādīts un uzdots gādāt, lai tamlīdzīgi gadījumi vairs neatkārtotos. Cerēsim to labāko!

Par dažām rojnīeku likstām «Dadzis» uztraucās 10. numurā. No Talsu rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieces b. Melderes atbildes izriet, ka kanalizācijas izbūve ūdens novadīšanai no Rojas ielām izmaksā ļoti dārgi, tāpēc ciemata labiekārtošanas plānos paredzēts aicināt tautā iedzīvotājus, lai ar drenām ierīkodu lietus ūdens novadu no Zvejnieku un Selgas ielas krustojuma. Rojas Autoostas tualete tagad darbojoties bez pārtraukuma.

11. numurā «Dadzim» nepatika elektrofonu «Akords-001» pārāk biežā bojāšanās.

Popova Rīgas radiatorpneikas direktors Ščupanovskis ziņo, ka 50% bojājumu elektrofoniem rodas nepareizas transportēšanas un ekspluatācijas rezultātā. Izanalizējusi novērotos defektus un pircēju ierosinājumus, rūpnīcas konstruktori esot pārveidojuši vairākas elektroфона mezglu konstrukcijas. Pēdējā laikā ražotajos elektrofonos līdz šim konstatētas nepilnības novērstas.

11. numurā «Dadzis» pabikstīja atkritumu un vecu kiteskopu izgāztuves Ogrē.

Ogres pilsētas Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Kušķis dara zināmu, ka augšminētās izgāztuves tiekot likvidētas.

Jaunais

Nr. 16

Книжка сетем и чиньра «Дадзис» («Чертолох»). Выходит 2 раз в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, Рига, ул. Пилс, 23. Адрес редакции 236 708
Рига, С.С. 1а Вальто 2. Отпечатано в Рижской Образцовой типографии, Рига, Виенибес гатве, 11. 2,8 усл. пач. п. 3,97 изд. п. Тираж 101 000 экз. Цена 20 коп.

RESTOR

— Celi ziveli preživejo uz vieno vrsto, in komi
 — mäs tiam iak35!
 — Švodi — istotito konkurs bäs matäks, bet lu
 mäs iak35 netkörn!